

LO

PEDRIS

35

abril 2009

www.lopedris.com *Butlletí trimestral d'informació* **VILAPLANA**

a l'abric de mestralades llabetjos i migjorns i tens de rerafons el baluern de les muntanyes

Lo Pep Pelat

Redacció

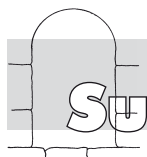
Després de tants i tants articles, tertúlies i debats, no crec que ara nosaltres també hàgim de debatre sobre si hi ha crisis o no.

A hores d'ara tots i cadascun de nosaltres estem afectats, tant si és a nivell de feina, econòmic o bé ni que només sigui per una por d'incertesa en el futur.

Així, doncs, llegir que ens arriben unes subvencions per tal de fer una sèrie de millores al poble, ens dóna una certa alegria i una mica d'esperança, si més no pel que fa al nostre comú futur pròxim.

No volem entrar en aquets moments en si aquestes subvencions són per les coses més necessàries o no, doncs tan sols, pensem que seran uns diners de fora que s'esmerçaran al poble i que això ens ajudarà a millorar una mica, ja sigui treballant-t'hi directament, o donant serveis als qui venen a fer les noves millores.

Potser, des d'aquesta editorial, anem equivocats, però en aquests temps creiem que és més important aprofitar aquestes petites-grans coses que no pas deixar-les escapar.

Sumari

Vilaplanencs exteriors M. Josepa Virgili Vall	3 - 4
Records de la memòria Ja fa setanta anys!	5-6
Cròniques Les Cròniques Endiablades (XVI) del Pep Pelat	7
Qüestionari: Pressupostos pel 2009	8-9
Cases i coses El magatzem del Museu de Reus a Vilaplana (1938-1939)	10-11
Rutes per caminar El grau dels racons	12-13
Cròniques	13
De cinema El final és el que conta	14
La Golf de les lletres	15
Poemes / Poesia	16 - 17
Nadal 2008	18
Festa Major 2008	19
Solidaritat	20
Notícies	21
Novetats editorials	22
Fototeca interior	23
Salut En què consisteix la recepta electrònica?	24
Internet Opinió on line, la secció veterana	25
Música Ja plouen gralles a molts pobles de la vora de Vilaplana!	26
L'escola / LA FRESCA	27-29
Metereologia La Musara ja té estació meteorològica	30
Racó per la meteorologia	31

Edita: **Lo Pedris**

Coordinació

Carme Abelló
Bruno Anguera
Adela Blasi
Rosa M. Boqué
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Júlia Pàmies
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Joan Masdeu
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Gemma Molero

www.lopedris.com

Composició i Impressió
sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

Vides més atrafagades, vides més planeres... Uns vilaplanenes exteriors són més a prop i d'altres viuen més lluny del poble. Però tots, sense excepció, deixen anar, aquí, el seu rosari de records, que enriqueixen la nostra història.

Tal com també ens explica la nostra convidada d'aviu:

M. Josepa Virgili Vall

Operària

✍ *Raquel Virgili*

Venim a visitar la família, recordar temps passats i tradicions que encara es conserven a Vilaplana i a Centelles no (com, per exemple, la processó del Divendres Sant)

Fa una colla d'anys que vas deixar Vilaplana per anar a Instal·lar-te a Centelles...

Doncs sí, en fa una bona colla, tenia 10 anys i ara en tinc 73. Per tant, ja fa 63 anys que hi vaig marxar.

Quins records tens de quan vivies al poble?

Al poble tots ens coneixíem i hi tenia molts amics i amigues (la Maria, la Isabel, la Roser, la Mariana...). Anàvem a l'escola que estava al carrer Major, en un pis. La mestra era la senyoreta Maria.

Tu, i el teu germà Nicasi, sou descendents de cal Vall. Com és que, quan vau marxar, vau fer cap a prop de Vic?

El meu pare era picapedrer i a Vilaplana es guanyava molt poc. Un amic d'ell, que es deia Valentí, el va informar que a Centelles els picapedrers tenien molta feina i guanyaven molt. Primer hi va venir ell un mes a provar-ho i, veient que anava bé, ens hi vam traslladar tots. Els principis van ser molt durs, ja que no tenia amigues, ni coneixia a ningú, i enyorava molt el poble i les amistats que hi havia deixat.

Et vas casar a Centelles i has tingut dos fills, no?

Sí. Em vaig casar amb l'Antonio quan tenia 19 anys. El meu primer fill, l'Albert, va néixer al cap de dos anys d'haver-nos casat i el segon, en Josep M, al cap de 8 d'anys. Entre ells es porten 6 anys.

ABRIL 2009

M. Josepa Virgili, davant del portal de Centelles. Foto: D. Vila

“Al poble
tots ens
coneixíem
i hi tenia
molts amics
i amigues.”

Com és Centelles?

És un poble d'aproximadament 7000 habitants amb força indústria, repartida principalment als polígons industrials, però ara, degut a la crisi, ha anat minvant. Tenim molts serveis (CAP, farmàcies, cursos per a jubilats, escoles pública i concertada, dues guarderies, forces botigues i supermercats...). També tenim moltes zones enjardinades i parcs

per jugar els infants. El casc antic s'ha reformat fa poc i ha quedat molt bonic.

Què és el que t'agrada més del què també ara és el teu poble?

Les moltíssimes activitats que s'organitzen per a la gent gran.

Feu una gran festassa per la Festa Major d'hivern, per Santa Coloma...

Sí, s'hi celebra la Festa del Pi, declarada d'interès nacional. Es comença al matí amb una missa a la Santa, un esmorzar al bosc on es talla el pi, baixada del pi amb bous cap al poble amb trabucades abundants, traca final a la plaça i penjada del pi a l'interior de l'església, a la cúpula, on hi és fins el dia de Reis.

Centelles havia estat una vila amb molta indústria tèxtil.

Sí, però fa 10 o 12 anys que ha anat experimentant una davallada important i ara queda molt poca cosa i sembla que menys en quedarà.

En què havies treballat abans de jubilar-te?

Primer, a la indústria tèxtil i des

de quan van tancar la fàbrica fins la jubilació, vaig treballar en una fàbrica que primer era de forja i després va ser de llars de foc.

Segur que tens alguna història curiosa per explicar-nos, d'aquella etapa...

Recordo, de manera molt agradable, la visita que va fer a la fàbrica de llars de foc, amb motiu del 25è aniversari de la seva creació, del que en aquells moments era el President de la Generalitat, el Molt Honorable senyor Jordi Pujol, a qui vaig tenir el gust de saludar personalment.

Com ocupes el teu temps, ara que estàs jubilada?

Faig la feina de la casa, em dedico a tenir cura del jardí, de la mica de bestiar que tinc, i a fer puntes de coixí.

Quins són els teus passatemps preferits?

Fer puntes de coixí.

Tot i que no molt sovint, de tant en tant vens a Vilaplana.

Sí, aprofito per venir quan hi vénen els meus fills. Venim a visitar la família, recordar temps passats i tradicions que encara es conserven a Vilaplana i a Centelles no (com, per exemple, la processó del Divendres Sant).

Què t'agrada fer quan vens al poble?

Passejar una mica, anar a visitar la família, entrar a l'església...

La M. Josepa i les puntes de coixí...
Foto: Arxiu familiar

*Venim a
visitar la
família,
recordar
temps
passats i
tradicions
que encara es
conserven a
Vilaplana*

A la teva família li ve de gust acompanyar-t'hi?

Sí, com ja he dit abans, quan hi vinc ho faig amb els fills, néts i el meu germà.

Quant penses en Vilaplana, en general quins records et vénen al pensament?

Penso en quan jugava pel carrer. També quan anava a esperar els Reis amb un rengle de llaunes, a la carretera, com és costum al poble.

Vilaplana ha canviat molt des que hi vivies. Com veus el poble actualment?

Està molt més arreglat i té molts més serveis que no tenia (el casal, l'escola, la Casa de la Vila nova...)

Tens una idea de com voldries que fos la Vilaplana del futur?

Penso que com a poble ja està bé, el què potser cal és vigilar que la gent jove no se'n vagi a viure a fora.

El poble on viu ara la Josepa ha crescut i ha perdut la tranquil·litat que tenia quan ella s'hi va instal·lar. Tot i així, encara és un lloc per fer-hi estada i deixar descansar la vista cap les muntanyes que l'envolten. Sobre tot des de l'acollidor jardí de casa seva, on sembla que el temps no es mogui.

■ ■ ■

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

Ja fa setanta anys!

El Salvador i la Mercè ens parlen de la Guerra Civil i la Postguerra.

Jordi Serra Ferré

Professor de l'IES Joan Puig i Ferrer
de La Selva del Camp

Aquest any que estem acabant i el començament del vinent es commemora el setantè aniversari del desenllaç de la Guerra Civil Espanyola. Entre juliol i novembre de 1938 es va desenvolupar la Batalla de l'Ebre que va suposar l'avantatge definitiu del bàndol insurrecte o nacionalista i que va ser l'avantsala de l'ocupació de Catalunya per part de les tropes de Franco, que va ocórrer durant els primers mesos de 1939.

Vilaplana, com la resta del Camp de Tarragona, va ser ocupada a mitjans de gener i va donar per acabat el període bèl·lic. Però també va ser l'inici d'una llarga postguerra, encara recordada per molts convilatans.

En ocasió d'aquesta efemèride publiquem l'extracte d'una entrevista feta ja fa alguns anys (estiu de 2004) a dos vilaplanencs que van viure en primera persona aquells dissortats moments: el matrimoni format per Salvador Juanpere i Mercè Huguet, ben coneguts a la nostra vila.

En Salvador ens dona testimoni d'aquells joves que van viure la tragèdia de la guerra des de la primera línia de front. Ell no va participar en la Batalla de l'Ebre però sí en dos dels fronts bàsics del conflicte: el de l'Aragó, la més gran campanya bèl·lica de la guerra, i en l'anomenada Batalla del Segre, un conjunt d'operacions desenvolupades al llarg d'aquest riu entre abril i desembre del 38 que, segons alguns historiadors, va contribuir a la derrota republicana més decisivament que la de l'Ebre.

La Mercè ens parla amb gran precisió de la vida a la reraguada i sobretot de la difícil etapa de postguerra, amb totes les privacions i dificultats que es van haver de viure.

Degut a la llargada del material

Salvador Juanpere l'octubre de 1937.

recollit hem decidit dividir el contingut de l'entrevista en dues parts. En aquesta primera es parla bàsicament del període estricte de la guerra, mentre que en el proper número de LO PEDRIS tractarem del període posterior al conflicte bèl·lic.

Pregunta: Com es va viure a Vilaplana el començament de la guerra civil?

Salvador Juanpere: Hi va haver molt de coneixement. Hi va haver pobles on van fer coses molt grosses, aquí, en canvi no es va molestar ningú. Es va crear un comitè de xicots joves que van procurar fer les coses ben fetes: primer que res van protegir el capellà i van aconseguir que pogués marxar. En molts pobles els van matar.

En sublevar-se Franco els partits d'esquerra van voler fer una mena de revolució i van fer de les seves: van agafar gent significada de dretes i a alguns els van matar. Aquí al poble no va ser així, el que passa és que pujaven piquets armats de Reus i pressionaven la gent del poble. Sobretot tenien la mania que s'havia de cremar l'església. Aquí els feien pas-

sar amb raons provant que s'oblidessin del tema, però al final s'hi van veure una mica obligats i van cremar l'altar major i algunes imatges. Però almenys l'edifici va quedar sencer.

Mercè Huguet: Al comitè hi havia joves com ara el Sebastià Bidó i el Miquel "Torero" que tenien molt de seny i van procurar no molestar ningú. Però aquests que pujaven de Reus atemorien tothom; quan arribaven obligaven a abaixar les persianes. Entre ells hi havia una mena de matón que venia a asseure's aquí dalt al cantó a beure vi. Feia bastanta por a tothom; deien que era de la CNT de Reus.

S. J.: Un problema va venir quan es van començar a demanar nois per a les quintes i alguns es van emboscar (amargar) per no haver d'anar a la guerra. Això va portar una mica de mala maror dins al poble perquè les autoritats volien que es presentessin. Per a coaccionar-los van agafar les mares dels emboscats i les van tancar. No els van fer res, però això va crear molta divisió i enemistats personals

Pr.: N'hi va haver molts, d'emboscats?

M. H.: No, només n'hi va haver tres o quatre. Però el que també hi va haver va ser el cas de nois que, durant la retirada del front de l'Aragó, enlloc de reincorporar-se a l'exèrcit, se'n tornaven cap a casa o s'amagaven. A un, fins i tot, el van matar: era el pobre Ricardo, germà del pintor Ferré. El van enxampar en un registre d'un mas de Reus.

Pr.: I vós, Salvador, quan us va incorporar al front?

S. J.: A mi em van cridar per quintes l'any 1937. Jo havia estat "excedent de cupo" i no havia fet el servei militar, per això de moment em van deixar tornar a casa i no em van cridar fins després d'un mes. Primer vaig haver de fer la instrucció al quarter de cavalleria de Reus. Allí ens van ensenyar una mica a

anar a cavall, no gaire, que no hi havia temps.

Un dia van dir que l'esquadró de cavalleria havia de marxar cap a front. Els que vam haver de marxar vam ser els quintos que acabàvem d'arribar, els veterans es van quedar al quarter. Ens vam quedar de pedra! Pensa que quan vam baixar del tren no sabíem ni posar la muntura als cavalls. Ens van portar a Sarinyena (a l'Aragó) i per fer els 2 km que hi havia de l'estació al poble, la feina va ser nostra per arribar-hi amb els cavalls.

Pr.: Així vós va ser al front de l'Aragó?

S. J.: Sí, vaig estar-hi molt de temps i dues vegades vaig participar en operacions de guerra. Una vegada me'n vaig lliurar perquè treballava en la construcció d'unes instal·lacions per a la cavalleria en un convent reconvertit en caserna. Aquella vegada els companys la van passar magra. Anaven de nit i van entrar en un poble per passar-hi la nit, però estava ocupat per l'enemic i els van rebre a trets. Hi va haver ferits i els van matar alguns cavalls. Els pobres van tornar desesperats.

Pr.: I va participar a la Batalla de l'Ebre?

S. J.: No ben bé. Vaig participar en una gran operació a Vilanova de la Barca. Ens van fer passar el Segre per crear una bossa per tal de distreure les

tropes de Franco en el moment que s'estava fent la Batalla de l'Ebre. Però un cop vam haver passat el riu no vam poder fer front a les seves trinxeres, de manera que vam quedar encerclats entre l'enemic i el riu. I per postres van obrir les comportes dels pantans de riu amunt i va començar a baixar aigua a dojo. Després de passar dos dies allí assetjats, els comandaments van decidir tornar a passar el riu confiant que els cavalls sabien nedar. Vam provar de passar, però la riuada s'enduia els cavalls donant tombs per mig del Segre. Jo, que no sé nedar, em vaig quedar dels últims ja que anava darrere la plana major. Em vaig anar quedant endarrere i quan vaig ser quasi al mig del riu veient com l'aigua s'enduia els cavalls vaig tornar a girar el meu cavall i vaig anar a sortir un quilòmetre més avall. Anava amb l'aigua fins al coll i al cavall només se li veia una mica el morro. Jo ja em veia ofegat i em pen-

sava que no en sortiria. Però mira, em vaig salvar!

Hi va haver molts ofegats, molts soldats, diversos comandaments i també un noi amic meu que li havien matat el cavall. Havíem quedat que s'agafaria al meu cavall, però era valent i sabia molt de nedar, no va voler esperar i es va llençar al riu dels primers, el pobre no se'n va sortir. Jo vaig quedar amb uns quants allí aïllats i ens van fer presoners.

Pr.: I després?

S. J.: Quan em van haver fet presoner em van enviar a diversos camps de concentració o de treball. Primer vaig estar a Saragossa, després a León i més endavant em van portar cap a Andalusia, a Cerro Muriano i altres llocs. En total vaig estar quasi un any presoner fins que em van deixar tornar a casa. Aleshores la guerra ja s'havia acabat.

■ ■ ■

BANC EMBLEMÀTIC

Banc emblemàtic de l'artista i artesà local Àlex Masdeu.

Tallers

Servei Oficial:

Lucas

CENTRE AUTOTECH

Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGE I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, 2, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44 - Fax 977 32 64 58

JOSEP MESTRE
SERRALLER

FERRO
ALUMINI
INOX

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

Les Cròniques Endiablares (XVI) del Pep Pelat

Lo Pep Pelat

AGONIA

Espanya és un gran país, una gran nació. Finalment he obert els ulls i m'he adonat de l'immensament injust que he estat amb ella des de fa molts anys. Ara mateix travessa un mal moment, tanmateix, la seva consubstancial capacitat de protecció i de compassió pels seus fills -i fillastres- no ha minvat ni un pèl, si no ¿com hem d'entendre l'actitud que mostra, ara més que mai, vers Catalunya? Sí, Espanya és una gran incompresa. Així, en veure l'estat agònic que es troba la identitat catalana (pocs i covards) han estat, un cop més, els seus fills més notables i les seves institucions més rànies els qui han corregut a prestar-nos socors... Espanya és una nació moderna i progressista, els fills de la qual van conquerir tot un món en un passat gloriós i ara, aquests bons fills es compadeixen de la agonia nacional de la darrera colònia espanyola (els fillastres) i es disposen a estalviar-li sofriments identitaris. Moguts per la compassió, fins i tot obviant les directrius espirituals que imposa la mare Església (per ací sí que fem aigües) i contra el criteri de tot bon conservador de la moral tradicional i el dret a la vida, volen aplicar, amb un gest humanitari, filantròpic, la més que qüestionada pràctica de l'eutanàsia activa a la nació catalana. ¿Com? molt fàcil, oferint-nos, a canvi de la renúncia, l'aixopluc de la sagrada constitució espanyola, tot alliberant-nos -entre altres coses- de la confusió intel·lectual que suposa per nosaltres el preàmbul de l'Estatut, on hom proclama tímidament la identitat nacional i que, malgrat no tenir valor jurídic, pesa com una llosa sobre els pobres "patriotes" que, contents i enganyats, la varen votar. ¿I tenen, alguns -insensats- la gosadia de negar que l'eutanàsia activa és un acte d'amor suprem, la màxima expressió de l'universal concepte de "CARITAT"? Gràcies, Espanya! Viva el Barsa!

MÉS AGONIA...

Quina llàstima, no la varen poder salvar la pobra Eluana Englaro... Malgrat tot l'esforç de persuasió de l'Església i de milers de fidels, malgrat l'enorme acte

d'amor de l'executiu de'n Berlusconi en impulsar la proposta de llei a corre-cuita, llei que havia d'impedir l'assassinat legal de la pobra noia, no s'hi va ser a temps. La vida és un valor suprem, sí, com l'orgasme, el mal és que són tan curts... Hauria de durar com un gec de vellut, deia un poca solta, a la tertúlia habitual de cal Rossendo i l'altre poca solta, tot badant amb el ferro roent que el manyà anava vinciant, va dir: ¡No, més! ¿Com més? Si! com l'enclusa del ferrer, que hi piquen tres generacions i no li fan ni senyal... No, no vull frivolitzar, ni amb la mort ni amb el sexe, tan sols pretenia, amb un poc de grafisme, enfatitzar sobre la brevetat de l'ésser i "d'allò altre" tan cobejat per tothom (gairebé) i perseguit amb veritable delit... tota la resta és la conseqüència... Una mica de caramel -deia el pare Galofré- per tal que no ens oblidem de la sagrada obligació de procrear... I no ens n'hem oblidat a fe de Déu... ¿Algú gosaria a dubtar de la infinita omnisciència de Nostre Senyor? Un servidor sí, perquè crec que Déu hi va posar massa caramel, es va passar... itres pobles! Aquest és el sentit del sisè manament: és per posar una mica de fre al desig desbocat i insaciable i perquè ens quedi temps per treballar, per menjar, anar al cinema, etc, (l'equilibri...). Hi ha també una teoria que, malgrat que no ve gaire a tomb, l'explicaré: Crec haver assenyalat que el sisè manament canònic és el setè bíblic (tothom ho pot comprovar), doncs bé, en baixar Moisès del Sinaí amb les Taules de la Llei va convocar els jueus per fer-los saber els preceptes que Javeh els imposava. Va començar a llegir-los-els i tothom callava, però en arribà al setè "no fornicaràs" la gent empipada li cridà: No, aquest no el volem, itatxa'! I tan van insistir que Moisès finalment el tatxà... Aleshores Javeh es va enfadar molt va imposar el manament per força, però la ratlla es va quedar allí per descuit i és per això que al set, encara avui, hom li fa una barra travessera... hem hagut d'arribar a la tecnologia digital per abolir la taxadura... Malgrat els plans del Creador, però, la reincidència humana en el pecat va superar totes les previsions; aleshores va provar de frenar la disbauxa -sense gaire èxit- amb l'assot de les malalties de transmissió sexual i els

embarassos indesitjats... I ara, després d'haver aprofundit una mica en el tema, podem entendre el setit de la prohibició dels condons, oi?

I MÉS

L'estat agònic és la normalitat al nostre món, i en els altres, pel que sabem, també, finalment ho he entès. No, creguin-me, no s'hi trenquin el cap, l'agonia és consubstancial a la vida, la vida és agonia, un dissortat accident, la mort una entelèquia, un intent desesperat d'explicar el fenomen de l'existència... En tot l'univers només hi plana el drama. Al sempre genial Borges se li preguntà una vegada com es trobava. Bé, va contestar i aquí hi ha el mal... ¿El mal? ¿quin mal hi ha en trobar-se bé? I ell contestà: ¿És que potser no sabeu que la salut és un equilibri molt precari que tan sols augura desgràcies? ¿Que on vull anar a parar? Doncs vull solidaritzar-me amb els catòlics, efectivament, si el punt de vista d'en Borges és correcte, l'aplicació de l'eutanàsia, per activa o per passiva, a un malalt terminal té el mateix sentit que aplicar-la a un atleta olímpic que acabi de guanyar una medalla d'or. El mateix raonament es pot aplicar als homicides i als suïcides: Per què he d'esperar, jo, un assassí potencial, a tenir motius per matar algú? Me'l carregó i santes pàsques, després, abans que m'assaltin els remordiments o que la policia descobreixi l'autoria del meu crim, m'arrio un tret si tinc una arma i si no em penjo, apa què els sembla? No, sortosament les coses no van així i, agònics o no, els ametllers ja han fet ametllonets, les roelles s'alcen eufòriques com crestes de gall enmig dels herbassars, i la primavera esclata amb tota la seva esplendor per inflar els nostres cors ressecs. La fauna, fidel també als cicles vitals es desvetlla exultant, a punt de interpretar, una vegada més, l'eterna pantomima biològica, i les orenetes, com sempre, han fet cap a la cita estacional per alegrar-nos l'existència i es disposen a criar novament els seus pelats. El nostre món encara bull, però això tampoc no augura res de bo, creguin-me...

Salut i bona Pàsqua.

■ ■ ■

La Redacció

Aquest passat mes de gener l'Ajuntament de Vilaplana va aprovar el pressupost per l'any 2009, que és el mes elevat que fins ara ha tingut Vilaplana, ascendint a 1.699.233,86 euros. La principal raó i el projecte estrella d'aquest pressupost és el nou dipòsit d'aigua potable que té previst donar resposta als problemes de falta d'aigua del poble durant certs períodes de més sequera. La resta d'inversions importants inclouen la millora de la xarxa de camins i la reforma dels vestidors municipals. Com valoro la prioritització d'aquesta inversió del nou dipòsit d'aigua en el nostre poble... Quines son les teves propostes a l'hora de fer la despesa pública. I, en aquest context de crisi global, a què donaries prioritat dins del pressupost públic de la nostra vila.

Joan Serra Cavallé

1.- A mi ja em sembla bé que la prioritat sigui el nou dipòsit d'aigua, ja que en anys de sequera és un bon problema per a tothom el fet que no tinguem prou aigua i que ens l'hagin de pujar en "cubes" de fora.

2.- Arreglar els vestidors i els banys del poliesportiu i Casal em sembla que és indispensable. Tenen ja molts anys i de cara a la gent que ve de fora el poble, a jugar a futbol, a la piscina i al Casal en si, tenir-ho ben arreglat diu molt de la imatge del poble.

3.- En aquests moments, invertir diners en arreglar els camins i els carrers fa que es creïn o no es perdin llocs de feina, que és el que convé en moments de crisi.

Humbert Mestre Ferré

Valoro molt positivament que s'inverteixi en la millora d'abastiment d'aigua potable ja que és un problema endèmic del nostre poble i crec que s'hi ha de dedicar la màxima prioritat.

Referent a les millores de xarxa de camins i vestidors municipals, les trobo correctes. Pensant en un futur no gens llunyà, donaria prioritat a la idea de condicionar adequadament les instal·lacions esportives municipals, fent-les cobertes i ben dotades, ja que per sort el jovent del poble està, actualment, molt il·lusionat en la pràctica del futbol i d'altres activitats. Mirem de mantenir-ho.

■ ■ ■

■ ■ ■

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Hilari Joanpere

Per a la majoria d'equips de govern municipal de Vilaplana el tema de l'aigua sempre ha estat un fet que els ha preocupat, principalment quan s'acosta l'estiu, unes vegades per pensar que serà un any tranquil doncs no hi haurà problemes i d'altres per la problemàtica que s'acosta. Jo crec que el fet de proposar-se solucionar el problema del subministrament d'aigua per a la població i poder-ho portar a terme ha de ser motiu de satisfacció per a tothom. De la quantitat del pressupost i de la magnitud no en puc opinar sense coneixen més detalls.

La despesa pública ha de tenir en compte les necessitats i prioritats de cada població i cada moment. Ha de tenir present el fet de millorar la qualitat de vida dels vilatans a més de les necessitats imprevistes que es puguin presentar per a causes no programables. I també, com es natural, ha de preveure que la inversió serà possible sense endeutar massa el municipi ni gravar excessivament els contribuents. Ja que no visc sempre al municipi, no tinc prou informació per a enumerar propostes concretes.

La crisi fa que moltes famílies perdin una part o la majoria dels seus ingressos per falta de feina. Els pressupostos per aquests moments han de contemplar realitzar les feines que, a més de ser necessàries, puguin suplir la manca de treball dels seus habitants. Així doncs, manteniment de les zones enjardinades, millora i manteniment de camins, arranament de carrers, serveis i ajut a famílies amb necessitats bàsiques, obra pública, neteja dels boscos per a evitar incendis, Si que és convenient sol·licitar tots els ajuts possibles que les diferents administracions ofereixen en aquests moments de crisi.

Josep Virgili Juanpere

1. L'aigua és vida. No cal dir res més. Tots sabem que de cada dia és més la quantitat necessària pel funcionament de les nostres llars.

Per això tots els esforços dirigits en aconseguir-la sempre seran ben empleats.

2. Crec que la renovació del dispensari mèdic és un cas urgent. Tot i que n'estava previst fer-ne en exercicis anteriors, ignoro els motius que han portat a no solucionar el tema. Dels vestidors del casal, no en puc dir res, doncs fa molt de temps que no en faig ús i no en sé el seu estat actual. De totesmaneres ja fa més de vint anys de la seva construcció.

La remodelació del carrer major igual que els carrers de la part alta i plaça de la vila seria el que donaria un toc d'uniformitat al casc antic de la nostra vila.

3. En temps de crisi econòmica els pressupostos han d'estar ajustats, evitar totes les despeses superflües, no incrementar els impostos excessivament, mantenir les necessitats mínimes sense perjudicar la imatge del poble i el seu funcionament com a tal. Tot això és molt complicat però és el temps que ens toca viure i que sembla que no fa més que començar.

Eduard Bonet

Estic totalment d'acord en que s'ha de prioritzar una solució per la manca d'aigua, per això he recolzat totalment el projecte. No obstant, segueixo creient en la solució del projecte impulsat per l'anterior consistori que només hauria costat uns 150.000 € en contra del d'ara que costarà més de 1.000.000 €.

D'aquesta manera es podrien destinar les subvencions del pla d'obres a altres inversions.

Algú s'ha plantejar quan costaran els rebuts d'aigua quan es repercuteixin els costos, tal i com succeirà en els rebuts de les escombraries pel cost dels contenidors subterranis.

Tanmateix, les meves propostes dins del pressupost no foren per incrementar les despeses, més aviat eren per a realitzar inversions que contribuïssin al creixement econòmic de la nostra vila, ja que quan sortíssim d'aquesta crisi global per la qual preguntem, estariem en millor situació per afrontar el futur.

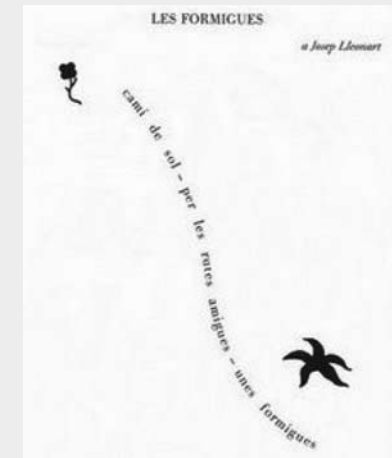
■ ■ ■

Vegeu pàg 29

LA FRESCA

LES FORMIGUES

a Josep Llomart

(Cal·ligrama Joan Salvat-Papasseit)

**RAFEL
MARTINEZ**
AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

■ ■ ■

El magatzem del Museu de Reus a Vilaplana (1938-1939)

✍ *Jaume Massó Carballido*
Museu d'Arqueologia Salvador Vilaseca, Reus

El 14 d'abril de 1934 es va inaugurar el Museu Municipal "Prim-Rull", instal·lat a la casa número 27 del carrer de Sant Joan, que havia estat cedida expressament a la ciutat, uns quants anys abans, per una disposició testamentària del notari Pere Rull. L'edifici era –i és– relativament petit, i ben aviat es va veure que el Museu necessitava més espai per exposar i conservar els objectes que s'hi van anar acumulant. La situació es va fer insostenible durant els primers mesos de la guerra civil, perquè s'hi van traslladar molts béns mobles procedents del mateix terme municipal i de moltes altres localitats de les comarques properes, arran del salvament patrimonial endegat per les autoritats culturals catalanes. Ben aviat hom va posar els ulls en ca Gai, un edifici situat al camí de l'Aleixar (al tram corresponent a l'actual carrer de Prat de la Riba), que havia estat confiscat després de ser abandonat pels propietaris i que reunia unes condicions molt aptes per a contenir les col·leccions del Museu. Al llarg de 1937 s'hi va dipositar la major part dels materials de cal Rull, tot aprofitant unes àmplies dependències annexes com a magatzems del fons museístic.

El 24 de gener de 1938, però, les bombes llençades per l'aviació feixista van desfer materialment l'edifici del camí de l'Aleixar i van afectar els seus magatzems annexos, tot destruint una part significativa dels fons arqueològics del Museu. Arran d'aquesta experiència dramàtica, els materials més destacats del Museu de Reus van ser traslladats vers un dipòsit que semblava més segur –i que ho va ser, efectivament–, concretament a una casa llogada a Vilaplana. Les peces desplaçades, embalades i curosament col·locades en caixes, es van guardar a les dependències inferiors d'aquesta casa, la número 54 del carrer de Jaume I, mentre que el conservador del Museu, Pere Rius, i la seva família van ocupar-ne les golfes. L'edifici era

Salvador Vilaseca, director del Museu de Reus, als anys quaranta. Arxiu de l'IMMR.

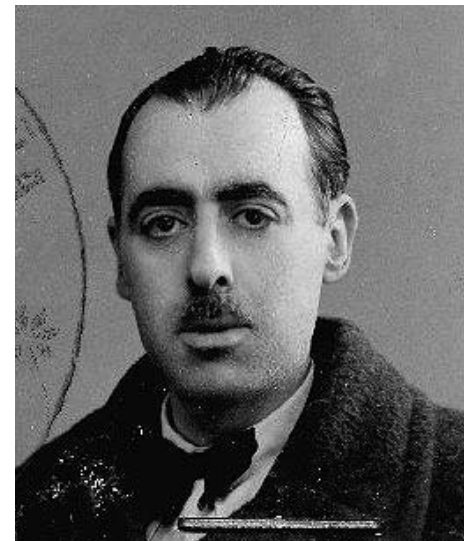
propietat de Sebastià Masdeu.

Nogensmenys, als magatzems de ca Gai encara van quedar alguns materials, els quals van ser malmesos o destruïts per un incendi l'estiu del mateix any, probablement com a conseqüència d'un altre bombardeig. La llista de les peces perdudes el 1938 es va publicar en una memòria editada per la Reial Societat Arqueològica Tarraconense pocs anys després, una memòria en la qual no s'especifica –és clar– l'origen real dels successius "incendis" i "derrumbamientos" que havia patit ca Gai. Entre els objectes perduts, hi havia –per exemple– "la parte arquitectónica del retablo mayor de San Pedro", "casi todo el altar del Rosario de la misma iglesia, obra de Bonifás, cuyas imágenes se pudieron salvar, pero ya mutiladas", "la paleta de Fortuny" i "algunos grabados y dibujos de este insigne artista".

La notícia del bombardeig del Museu de Reus va tenir força repercussió en els ambients museístics i culturals de Catalunya. Probablement, va contribuir a motivar la publicació d'un decret del conseller de Cultura de la Generalitat, Carles Pi i Sunyer, de 23 de febrer de 1938, pel qual quedava "prohibit de tenir els objectes del Patrimoni Històric i Artístic reunits en diverses poblacions

catalanes, exposats en sales de Museu i subjectes, per tant, al risc dels bombardeigs de les poblacions civils", tret d'excepcions prèviament autoritzades pel Departament de Cultura. L'article segon del mateix decret assenyalava que els "Patronats o Comissions locals [...] dedicaran llur activitat, mentre durin les presents circumstàncies, a cooperar amb el Departament de Cultura i funcionaris dels Serveis a l'obra de reunió, custòdia i protecció dels objectes del Patrimoni Històric, Artístic i Científic servats en les concentracions establertes". No cal dir que la primera gran ofensiva franquista sobre Catalunya, el març i l'abril de 1938, va obligar a incrementar les mesures de protecció patrimonial del govern català.

Una selecció de les peces trasllada-

Pere Rius, conservador del Museu de Reus, cap al 1940.

Arxiu de la família Rius.

des a Vilaplana –embalades i col·locades en caixes numerades i inventariades– fou evacuada per ordre de la Generalitat quan el front ja era en terres catalanes. D'acord amb el contingut o les característiques, les caixes del Museu de Reus van anar a parar als dipòsits establerts al monestir barceloní de Pedralbes, a la masia de can Pol de Montfullà (Bescanó, Gironès) o al mas Descals de Darnius (Alt Empordà). A l'arxiu de l'Institut Municipal de Museus de Reus (IMMR) es

VILAPLANA

Façana de cal Rull, primera seu del Museu Municipal de Reus. Arxiu de l'IMMR.

Façana de la casa de Sebastià Masdeu, la núm. 54 del carrer de Jaume I de Vilaplana.

conserva una còpia de l'inventari mecanoscrit de quaranta caixes amb objectes del Museu de Reus "dels quals es fa càrrec temporalment la Direcció General del Patrimoni H[istòric,] A[rtístic] i C[ientífic] de Catalunya", signat per Pere Rius, a Vilaplana, el 12 de juny de 1938. Gràcies a un altre document –manuscrit i anònim– de la mateixa procedència, en què consta la "Situació de les caixes del museu", sabem que aquestes quaranta caixes van ser traslladades a Bescanó, a Barcelona o a Darnius i àdhuc que es va preparar un segon grup de vint-i-cinc caixes més, senyalades amb la lletra B, de les quals una quinzena va sortir també del magatzem del Museu de Reus.

Com en el cas del trasllat a Vilaplana, Rius i la seva família van acompanyar els materials del Museu de Reus que van

anar a Bescanó. De la mateixa manera, a can Pol es van emmagatzemar les caixes reusenques als baixos de la masia i els Rius es van instal·lar al pis superior, aquesta vegada amb la companyia d'Ignasi Mallol i la seva família (Mallol era el delegat de la Comissaria de Museus a Tarragona), atès que també s'hi van guardar materials procedents de la capital del Tarragonès. Quan les tropes franquistes ja eren molt a prop de Bescanó, Rius i Mallol van haver de travessar la frontera i només van romandre a can Pol l'esposa del primer, Rosa Sendrós, i els seus quatre fills. De manera molt meritòria, la senyora Sendrós va acceptar la responsabilitat de salvaguardar l'extraordinari dipòsit durant uns quants dies per a lliurar-lo, ensems amb la documentació corresponent, al cap

de les forces d'ocupació. I així ho va fer, tot i el perill i les evidents dificultats del moment, sense que hi hagués cap pèrdua material ni humana.

Els materials desplaçats del Museu de Reus van tornar, a poc a poc, a cal Rull. D'acord amb un document signat per Sebastià Masdeu el 4 de març de 1940, aquest va reclamar a la nova Junta del Museu de Reus (reconstituïda després del final de la guerra a Catalunya) el pagament del lloguer de la casa de Vilaplana des del febrer de 1938 fins a l'abril de 1939, ambdós mesos inclosos. Val a dir que a l'arxiu de l'IMMR, on es conserva l'escrit de reclamació de Masdeu, no hi ha –però– cap referència posterior sobre la qüestió, la qual cosa fa pensar que el llogador no va arribar a cobrar.

■ ■ ■

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

🕒 Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

El grau dels racons

✍ Ester Borràs Gjol

L'excursió es pot començar des del poble de la Mussara o bé des del refugi.

Des de davant del refugi, agafem un dels senderons que se'n van cap a l'esquerra i en direcció al cingle. Mirem de trobar alguna marca de color blau i groc o bé de PR (groc i blanc). En principi tots fan cap al mateix lloc, és a dir, al sender principal i, per tant, al camí de les Tosques, ja aquí amb restes de camí empedrat.

Arribem a una placeta i cruïlla de senders, on hi ha un pal indicador. Per la nostra esquerra arriba el PR que ve de la Febró; naltros seguim recte, en direcció a Vilaplana. A partir d'aquí, anirem veient marques grogues i blanques del PR i marques blaves i grogues (Camí dels Cingles).

El camí de les Tosques conserva trams empedrats en força bon estat i, per tal de continuar conservant-los, veurem que s'han instal·lat una sèrie d'obstacles destinats a les motos (con-

junts de cinc pals de fusta posats al mig del sender).

Hem anat baixant pel camí empedrat i fem cap a una altra placeta. A l'esquerra surt una mena de camí que no agafarem pas. Continuem recte.

Al costat mateix de les restes del mas de l'Adrià el sender es bifurca. És igual quin braç agafem, ja que els dos fan cap al mateix lloc.

En la bifurcació següent, però, cal que deixem la pista i seguim el sender marcat amb les franges blaves i grogues.

Encarats ja a la vall del barranc de les Tosques, trobem una altra bifurcació. Actualment hi ha un cartell que avisa els ciclistes de la presència d'un obstacle. Ara sí que abandonem les franges blaves i grogues (que baixen pel camí de les Tosques) i agafem el sender que marxa cap a l'esquerra (hi ha una creu blava i groga). Aquest sender és el que va cap al maset de les Tosques, el mas de Morenet i la carretera.

El sender comença baixant bastant fort, però més endavant planeja i

fins i tot puja lleugerament. Com que és menys transitat i hi ha força humitat, està ple de vegetació. Tot i això, no té pèrdua. Travessem els barrancs del Colomer, de la Mina de l'Estevenet i de l'Encens. També hi han posat obstacles per a motos.

Arribem al pal indicador instal·lat pel Reus Deportiu. Si seguíssim endavant pel mateix sender fariem cap al mas de Morenet, a la carretera i el GR 172. Naltros, però, enfilem pel grau dels Racons, per fer cap al mas de Joan Pau.

Al començament del grau hi ha les restes del maset de les Tosques. Aquí, unes quantes fites ens indiquen el camí a seguir, cap a l'esquerra. El grau puja fort i té algun bocí empedrat.

Arribem al barranc de l'Encens, on veurem, a mà dreta, una fita grossa. Aquesta fita indica l'inici d'una via ferrada esportiva anomenada la Trona (si us interessa, fa falta casc, baga d'ancoratge, dissipador, mosquetons i corda). La deixem de banda, ja que naltros hem de seguir el sender de l'esquerra.

Comencem a abandonar el bosc que ens ha fet ombra fins ara i comencem a resseguir el cingle.

A mitja pujada hi ha un senderonet que trenca cap a la dreta. En principi hi ha d'haver un petit cartell de fusta amb la inscripció "Cova Carlins". Ens desviem momentàniament i l'agafem per anar a veure aquesta balma, que, a més a més de tenir la seva història, té bona vista. Aquí, per cert, hi fa cap la via ferrada de la Trona. Un cop vist tot, reculem per a recuperar el camí per on pujàvem.

Arribem al capdamunt del grau dels Racons. Un altre pal indicador del Reus Deportiu ens informa que som ben a prop del mas de Joan Pau (tot i que des d'aquí no es veu). Una fita ens indica que cal continuar endavant per un sender.

Seguim les fites i aviat veurem les restes dels masos de l'Abelló (a l'es-

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Najor, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

querra, més gran) i del Joan Pau (el de la dreta).

Arribem al mas de Joan Pau i a la carretera T-704. Per estalviar-nos tornar a la Mussara per la carretera (més curt, però caminar per asfalt és pesat), farem un petit tomb seguint marques de GR (blanques i vermelles).

Davant mateix del mas, a l'altre costat de carretera, veiem un sender i la primera franja blanca i vermella del GR 172. El sender s'enfila ràpidament i està força erosionat: el pas de les motos ha obert un còrrec que les pluges accentuen cada vegada més.

Cal seguir les marques fins que arribem a una pista. Aquí trobem doble senyalització: la del GR i la del Consell Comarcal del Baix Camp. Anem cap a l'esquerra, és a dir, en direcció Arbolí – Prades o Prades – la Mussara (depenent del cartell que llegim).

Seguim, doncs, pel GR 7 (camí planer) fins que arribem a un altre pal indicador del Consell. Aquest cop, indica el GR 7 i també el PR-C 6 que va cap a Prades passant per la Febró. Naltros seguirem la pista per on veníem cap a l'esquerra, és a dir que continuem pel GR en direcció a Arbolí.

Arribem a un altre doble pal indicador. El del GR és il·legible, però el del Consell Comarcal ens indica que som a 400 m del poble de la Mussara seguint les marques del GR 172. Abandonem, doncs, la pista i agafem el sender que surt a mà esquerra.

Aquest bocí de sender també està força erosionat. Fem cap a la carretera i la seguim cap a la dreta. Davant ja veiem la cruïlla amb la curta carretera TV-7093 que porta fins al poble de la Mussara.

Arribem a la TV-7093 i la seguim. A mà esquerra veiem dos pals indicadors: un de metàl·lic fet bastant malbé, i un del Consell Comarcal. Ambdós ens indiquen la direcció cap al refugi de la Mussara, és a dir, cap on anem.

Arribem, doncs, al refugi. Si tenim el cotxe aquí, l'excursió s'ha acabat, si el tenim al poble, cal que passem per davant del refugi, baixem per sota dels contenidors de recollida selectiva (i zona d'aparcament) i veurem un sender que se'n va cap a l'oest. Seguint aquest sender farem cap a l'antic camí d'entrada a la Mussara, pel costat mateix d'una de les cases.

Aquesta excursió es pot allargar si sortim caminant des de Vilaplana i pugem i baixem pel camí de les Tosques. En aquest cas la descripció de l'itinerari comença i acaba al punt on agafem el sender que se'n va cap al maset de les Tosques, lloc on abandonem les franges blaves i grogues.

Mapa utilitzat: Cingles de la Mussara escala 1:15.000 (o Muntanyes de Prades escala 1:25.000, tots dos de l'Editorial Piolet)

■ ■ ■

I'll miss you sister

✍ Isabel Ferré Vergés

Anys enrera vaig començar per necessitat a practicar ioga, era dura la pràctica, tant físicament com mentalment, era un ioga que un tal senyor Iyengar havia importat a occident des de la Índia.

Vaig tenir l'ocasió de coneixe'l per primera vegada a Reus i a Barcelona, quan estava embarassada de la meva primera filla, ara fa 13 anys. En un moment de la seva visita "i com en un conte" jo una mica temrosa des de lluny el vaig saludar de la manera que se saluda un GURU al seu país, fent namascar i inclinant el cap endavant; la seva resposta, un senzill moviment de cap i una mirada profunda que sempre m'ha acompanyat en els moments de desànim i aquella petitíssima llavor dels seus ulls ha crescut tant dintre meu que aquest any m'ha portat a casa seva: al Ramamani Iyengar Yoga Institute de Pune.

Certament poder-lo veure cada dia era un privilegi. Ara ell ja té 90 anys, però cada dia, envoltat de professors i alumnes de tot el món, puja a la seva sala i practica.

El nivell de les classes és alt, com a mínim 8 anys d'experiència. Les classes duren dues hores i després en té tres de pràctica lliure. Imparteixen les classes els seus fills Geeta S i Prashant S Iyengar. La seva neta Avi, dona classes per a nens, increïblement bonic de veure per a mí.

La experiència Oriental ha sigut plenament positiva per a mí; el país, la gent, el menjar, les compres, a vegades també hi van haver dubtes, angoixa, enyorança, però poder traspasar aquestes pors és on resideix, per a mí, l'autèntica aventura.

Com deia la Sarika, la noia que feia les feines del meu apartament:

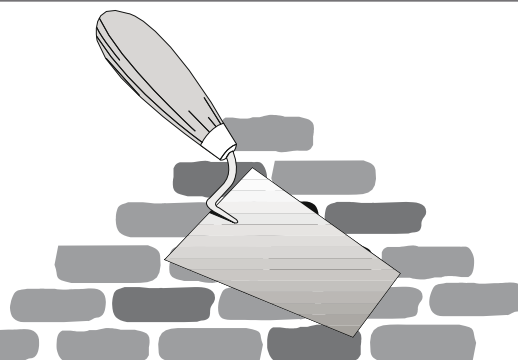
"I'll miss you sister" (et trobaré a faltar germana)

JO TAMBÉ!!!!!!

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

El final és el que conta

✍ Joan M. Rovira

Aquest món global nostre ens obsequia molt sovint amb noves paraules que enriqueixen el vocabulari i ens fan qüestionar l'anglès que vam aprendre a l'escola. Posem un exemple amb spoiler.

¿I què significa aquesta paraula que trobareu de tant en tant a internet? Quan llegim un comentari o una crítica d'una pel·lícula i ens expliquen una part de l'argument, doncs bé, això és un spoiler. En el món real, seria la conversa de cafè en la qual ens esbudellen de principi a final aquella pel·lícula que teníem pensat veure en els propers dies. Aleshores, el nom que li donem no és spoiler sinó, permeteu-me certa llibertat, torracollons que, tot sigui dit, és una paraula més nostra, oi?

Doncs en aquest article serà una mica com la persona descrita i parlarem de pel·lícules amb un final que deixen petja i que ens converteixen en potencials esgarriacries quan parlem del tema amb les amistats. Això sí, ens centrarem amb pel·lícules que han passat ja a l'imaginari col·lectiu i obviarem les més actuals que per esgarrar-nos-les ja tenim els tràilers. I és que ¿algú encara no sap que el Bruce Willis és mort a El sisè sentit (1999)? Ai, perdoneu... però us mentiria si digués que no ho tornaré a fer. Així que ALERTA SPOILERS.

Subjecte a les meves pròpies filies i fòbies, aquí teniu un tast de finals que m'han impactat, de tota mena. Uns finals que són el resultat calculat i necessari a una excel·lent pel·lícula convertint-la en obra mestra i altres finals que salven a

una cinta mediocre i que la graven a la nostra memòria. A veure si coincidim i, en tot cas recordeu que Ningú és perfecte (1959)

A vegades el que ens impacta és una imatge. ¿Qui no recorda Charlton Heston maleint la humanitat davant una malmesa estàtua de la Llibertat a El planeta del simis (1968)? I ¿qui no ha dis-cutit mil i un cops que caram significa el monòlit de 2001, una odissea a l'espai (1968) amb aquell nen que completa l'evolució humana sota els compassos dels timbals d'Strauss a "Así habló Zaratustra"?

Altres cops són les paraules, la frase justa que culmina una pel·lícula plena d'escenes èpiques, la inoblidable Allò que el vent s'endugué (1939), i l'Scarlett O'Hara dient "realment demà serà un altre dia". ¿Vosaltres què penseu? ¿tornarà amb en Rhett Buttler o no? ¿I què em dieu del mític "sempre ens quedarà París" de Casablanca (1942)? Fins i tot ens valen frases típiques de culebrot de tarda com ara "Luke, jo sóc el teu pare" de L'Imperi Contraataca (1980) i apa, tot el cinema amb els ulls com taronges.

En d'altres ocasions ens trobem amb aquell cop d'efecte perfecte que ens sorprèn, completant un cercle virtuos i deixant-nos amb un pam de nas, com ara a El Golpe (1973), The Game (1997) o Sospitosos Habituals (1994) ¿ja sabeu qui era en Keyser Soze?

Ens agraden aquells finals que ens produeixen desassossec com ara la culminació de la paranoia terrorista d'Arlington Road (1999), la culminació

d'un macabre llistat a Seven (1995) o, una recomanació personal, Els sense nom (1999), pel·lícula de desenvolupament irregular però amb final rodó pel tema tractat i on l'Emma Vilarasau ja patia abans de Ventdelplà. Però també ens agrada marxar del cinema amb un somriure –i potser una llagrimeta– veient com la mentida d'un pare salva a un nen a La Vida es Bella (1997) o xiulant els compassos de "Always Look On The Bright Side of Life" de La Vida de Brian (1979). I és que d'això es tracta. De veure el cantó brillant de la vida. ¿No és així?

I què doncs ¿ja teniu escollits els vostres finals favorits?

■ ■ ■

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

AUTO ESCOLA CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

VIALMA SAT

Esclofolladora
d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
e: salsa@maptel.es

VILAPLANA

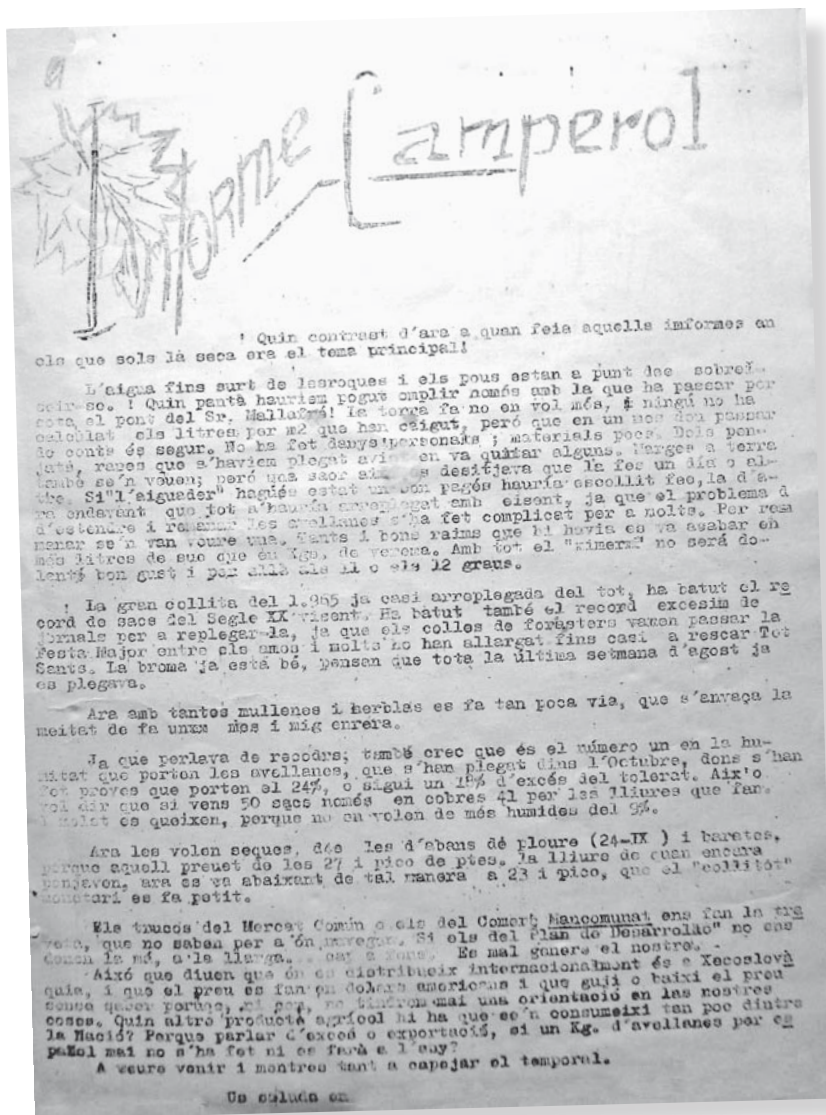
La Redacció

Per aquest any nou 2009, *Lo Pedrís* enceta una nova secció que hem anomenat La Golfa de les Lletres, l'objectiu principal de la qual és recuperar de l'oblit i de la pols aquells vells escrits guardats a golfes, armaris, capses, baguls i que ja fa temps van ser publicats, o no, en altres revistes locals de Vilaplana que ens han precedit, com ara *La Teia*, *La Plana*, *La Bola*...

I ho fem, perquè pensem que la revista actual del nostre poble no és "rara avis" o quelcom original que neix per art de màgia, sinó que en el fons és hereva d'altre gent inquieta i compromesa que també tenien coses a fer i a dir d'un Temps i d'un Poble que també és un poc nostre i que, des d'aquí, tornarem a evocar.

Per això, us animem perquè, si voleu i si podeu, ens feu arribar o ens doneu a conèixer aquells textos, narracions, poemes, notícies... que un dia van publicar-se amb relació al poble, o que senzillament tingueu guardats com un petit tresor, ja que nosaltres els tornarem a fer sortir a la llum.

Com sempre, moltes gràcies per la vostra col·laboració.

La Teia - 1965 "Informe camperol"

Quin contrast d'ara a quan feia aquells informes en els que sols la seca era el tema principal!

L'aigua fins surt de les roques i els pous estan a punt de sobreexir. Quin pantà hauríem pogut omplir només amb la que ha passat sota el pont del Sr. Mallafre!

La terra ja no en vol més i ningú no ha calculat els litres per m2 que han caigut, però que en un mes deu passar de cents, és segur. No ha fet danys personals; materials pocs. Dels penjats, rases que s'havien plegat aviat en va quitar alguns. Marges a terra també se'n veuen; però una suor així es desitjava que la fes un dia o altre. Si "l'aiguader" hagués estat un bon pagès hauria escollit fer, la d'ara en endavant que tot s'hauria arreglat amb eisent, ja que el problema d'estendre i remenar les avellanes s'ha fet complicat per a molts. Per remenar se'n van veure una. Tants i bons raïms que hi havia es va acabar en més litres de suc que kgs. De verema. Amb tot el "xumerri" no serà dolent, bon gust i per allà als 11 o 12 graus.

La gran collita del 1965 ja quasi és arreplegada del tot, ha batut el rècord de sacs del segle XX vigent. Ha batut també el rècord d'excés de jornals per arreplegar-la, ja que les colles de forasters varen passar la Festa Major entre els amos i molts ho han allargat fins quasi a tocar Tots Sants. La broma ja està bé, pensant que que tota l'última setmana d'agost ja es plegava.

Ara, amb tantes mulleres i herbes es fa tan poca via, que s'avança la meitat de fa un mes i mig enrere.

Ja que parlava de records, també crec que és el número u en la humitat que porten les avellanes, que s'han plegat dins l'octubre, ja que s'han fet proves que porten el 24%, o sigui un 18% d'excés del tolerat. Això vol dir que si vens 50 sacs, només en cobres 41 per les lliures que fan. I molts es queixen, perquè no en volen, de més humides del 9%.

Ara les volen seques de les d'abans de ploure (24-IX) i barates, perquè aquell preuet de les 27 i pico de ptes. la lliura de quan encara penjaven, ara es va abaixant de tal manera a 23 i pico, que el "collitot" monetari es fa petit.

Els trucs del Mercat Común o els del Comerç Mancomunitat ens fan la traveta, que no saben per on naveguen. Si els del "Plan de Desarrollo" no ens donen la mà, a la llarga... cap a fons. És mal gènere el nostre.

Això que diuen que on es distribueix internacionalment és a Txecoslovàquia i que el preu es fan en dòlars americans i que pugi o baixi el preu sense saber per què, ni com, no tindrem mai una orientació en les nostres coses. Quin altre producte agrícola hi ha que se'n consumeixi tan poc dintre la Nació? Per què parlar d'excés o exportació, si un Kg. d'avellanes per espanyol mai no s'ha fet ni es farà a l'any?

A veure venir i mentrestant, a capejar el temporal.

Us saluda, en PACO

✧ Ezequiel Huguet

Any 1948

A la meva àvia

Gaudeix la pau del cèlic infinit
sa llum de teix forta i revellida
i el símbol d'un record ja mai finit
segueix el pas traçat de llum florida.

Si el rítmic balanceig del meu bressol,
sortia de sa mà, de pell vestida
la llum, no cega la claror del sol
que signa rutilant el meu migdia.

Voràveu vora meu mig somrient,
quan vacil·lant donava els primers passos,
distància eterna de l'allunyament,
ajunta més i més els nostresllaços.

Comprens dins l'agredolç del meu camí,
dejú no de records, de fantasia,
el prec humil que vespre i dematí
devotament formava lletania.

Ma negra boira de la incomprensió,
candia sobre seu qualche turmenta
inundant-la de sobte de tristor
ferida per l'espina més punyenta.

Reposa ja en la cima del camí
un cos inert, de pell envellutada,
estès l'albí cabell sobre el coixí,
com l'ànima de blanc, immaculada.

El silenci del fred corprenedor
la flama de l'amor manté apagada,
més sa llum escampada amb resplendor,
amb tota intensitat la tinc copsada.

Àlex Masdeu i Font

Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358

Web: www.picapedrer.com

Correu electrònic:
alexmasdeu@picapedrer.com

Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

La Colla

Any 1956 (aprox.)

Som un bon grupet de joves
que amb afició teatral
en lloc de buscar parella
no fem més que l'animal.

Jo ja veig el Josep Serres
tan amic del capellà
com en busca noves terres
per posar-se a festejar.

El Pep Guillermo festeja
i s'atura pels carrers
més quan veu el tiet d'ella
desapareix en un no res.

És el noi gran de cal Sastre
un xicot molt seriós
balla i fuma com un home
sense ésser-ne pretensions.

N'hi ha un jove en aquest poble
que és l'Anton de cal Barret
que amb un joc de cartes mostra
que és un xicot bastant llest.

Mireu quina cara posa
el jove Feliu Cabré
si l'enfada poca cosa
ja no sé què tinc de fer.

És el còmic de cal Manco
qui sempre et fa estar distret
ell apunta sempre al "blanco"
i dispara a tort i a dret.

És l'Eugeni de ca l'Olla
un artista molt entès
té domini de les taules
i fa bé tots els papers.

El més castís de la colla
és el bon Josep Salvat
tem sempre que es faci bulla
per sortir perjudicat.

El noi de ca la Mundeta
es creu poeta empedernit
i el que amb ell es manifesta
és que encara es mama el dit

Sens voler em descuidava
del company Josep Bidó
tot el dia la festeja
però no troba ocasió

El jove Josep Maria
de cal Càbit n'és l'hereu
tot ho busca, tot ho mira
per saber-ne sempre el preu.

Entremig del repertori
em quedava el Meliton
tot solet fent el Tenori
amb son estret pantalon.

Els jovenets de la colla
són els dos de cal Sapet
quan els veureu fent comèdia
quedareu amb boca oberts.

Entre cordes i tramoies
trobem l'amic Masdeu
i el veureu per les darreres
buscant núvia, repareu.

El noi del Víctor, no és broma
no l'espanta cap paper
qui el veu a l'escenari
no el coneix pas al carrer.

Si adormit a dins la ploma
me'n quedés algun, pot ser
que m'avisí de seguida
i segur que el trobaré.

Aquí teniu el retrat
de la colla dels que anem
quan els uns diuen s'acaba
els altres diuen amén.

Presidència i directòria
ja no us els puc presentar
el president ja festeja
director ja n'és papà.

I si algú en necessita
un informe més complet
que preguntí, o bé estudií
i descobrirà el secret.

El Baix Camp

♫ *Jaume del Castell*

La comarca del Baix Camp
té una plana riallera,
contemplant el cel blau
entre l'avellana i l'olivera

Recerca amb tu la pau
una pau que siga duradera
amb un respirar suau
com tendra primavera.

Reus, la seva capital,
hospitalària i generosa,
als forasters obre el portal
els respecta i els honora.

Castellvell dalt d'un turó
com si fos un sentinella,
Duesaigües en un racó
molt a prop de l'Argentera.

El castell d'Escornalbou dalt d'un cim
contemplant la plana entera,
mirant sempre mar endins
una mar tranquil·la i serena.

La Selva del Camp per orient,
al sud amb Hospitalet de l'Infant,
Riudecols i Alforja per ponent
i al nord Capafons, bona aigua i abundant.

Cambrils port de mar
apartat de les muntanyes,
Samà i el seu parc
i el pantà a Riudecanyes.

Arbolí bressol de poetes,
la Febró prop del Montsant,
l'Albiol que no està fent punyetes
i Riudoms n'és la flor del Camp.

La Mussara deixa les portes obertes
té un campanar sense campanes,
voltada de muntanyes esquerpes
ideal per a fer acampades.

El silenci és sepulcral
allí no hi ha crits ni baralles,
de tant en tant hi piula un pardal
està trist perquè no troba deixalles.

Les Borges del Camp prop d'una riera
a la falda d'un tossal hi ha Prasdip,
molt a prop de Masriudoms i Masboquera
i Miami Platja és molt bonic.

La nuclear a Vandellós
tot l'any fent comèdia,
els veïns tenen mal repòs
perquè tot no acabi en tragèdia.

Monroig i Les Planes
camp de golf molt important,
Montbrió i les termes
obren portes tot l'any.

Almóster com si fos una talaia
l'Aleixar i Maspujols
molt a prop de Vilaplana
Vilanova d'Escornalbou i Vinyols.

Botarell no té turons
Colldejou voltat de muntanyes,
Prades famós pels rovells
patates i molt bones castanyes.

Des de mar a muntanya
i d'orient fins a ponent,
no hi ha terra a tota Espanya
on visca millor la gent.

Aquesta és la nostra comarca
la comarca del Baix Camp
que siga per tots respectada
dels que hi vivim, del més petit fins al més gran

■ ■ ■

**P
L
A
C
I
T**

- ELECTRICITAT
- FONTANERIA
- CALEFACCIÓ
- GAS

Mas del Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649 200 747 - 977 816 116

Somni de Primavera

♫ *Isabel Martínez*

Una branca d'ametller florit en
un got d'aigua. Contemplo amb nos-
talgia durant tot l'hivern la reproducció
d'aquest quadre de Van Gogh penjat al
suro de l'estudi. Per fi, avui la primave-
ra s'intueix. M'he adonat en passar un
dia més de camí cap a casa al davant de
l'ametller —aquest real— d'un jardí par-
ticular. L'ametller m'ha saludat amb les
branques plenes de vida nova.

La saba renascuda s'introdueix per
les meves venes i començo a fer plans.
És moment de rescatar els projectes
oblidats a causa dels dies antipàtics de
l'hivern i els caps de setmana malhumo-
rats. Busco a la prestatgeria aquell llibre
sobre Rutes literàries pel Baix Camp,
aquell que vaig instal·lar al purgatori a
l'espera del cel net i els dies llargs. L'obro
a l'atzar. Els versos del poeta Oleguer
Hugué em confirmen la bona notícia:

"Les cireres reginals
rutilaven a la branca,
ben guardades per la tanca
fistonada de pardals"

Al suro, l'ametller florit em saluda
encara més ufanós. De peus, enmig de
l'estudi, ja sento com el sol m'acaroni i
la vida em rodeja mentre vaig fent camí
cap a les Tosques. Com una mena d'ava-
rícia, guardo per quan tornin els dies
grisos aquesta agitació intensa que em
fa viure.

■ ■ ■

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuget@coft.cat

El Nadal a Vilaplana

La Redacció

Els actes d'aquest any van començar el dia 14 de desembre, amb la Festa de l'Oli Nou, que des de fa uns anys organitza la Cooperativa.

Va constar d'un esforçar amb carn a la brasa, butifarra i llangoniça, pa torrat, un bon tragueta de vi i, per descomtat, tot regat amb l'oli nou de la temporada.

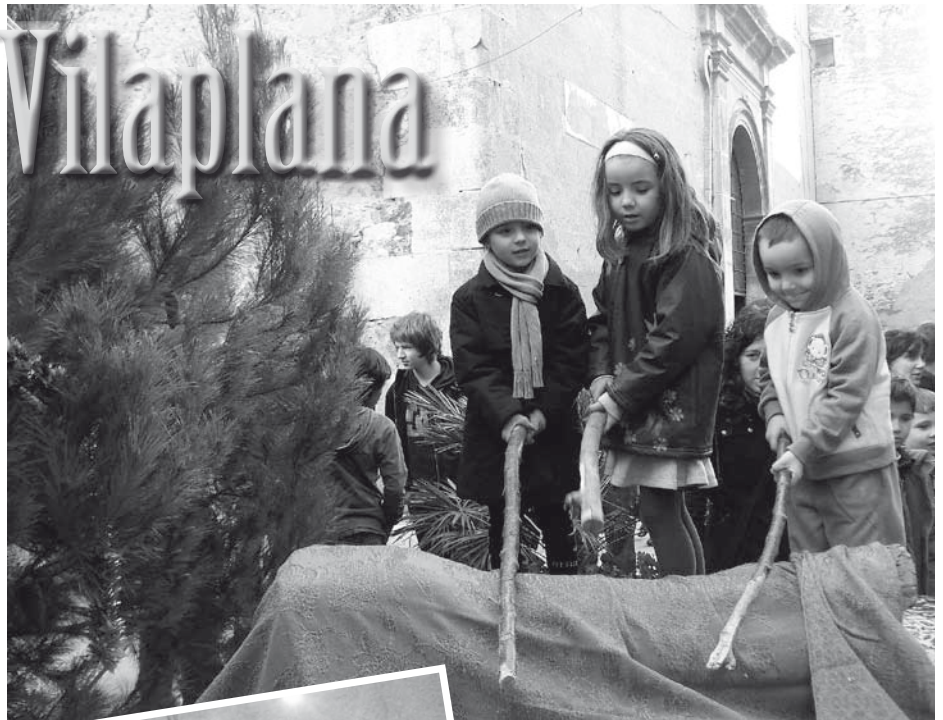
A la tarda, a les 18 hores i com és costum des de ja fa uns anys, l'Associació de Dones de Vilaplana va organitzar un bingo a fi efecte de recollir diners destinats a la Marató que TV3 organitza cada any.

El cert és que aquest esdeveniment és sempre un èxit i aquest, no va ser menys. Hi va haver una gran assistència i és especialment d'agrair la col·laboració de tanta joventut.

Els lots foren realment complets i variats. La feina que van tenir els afortunats per endur-s'ho cap a casa!

L'important però, és que els diners que es van recollir va passar de tres mil euros. Realment és una gran quantitat per un poble petit com el nostre.

Dimecres, 24, **Missa del Gall** i següidament, obertura al públic del **PESSEBRE** i de l'**EXPOSICIÓ DE FOTOGRAFIES DE LA IVª MOSTRA DE PESSEBRES** a la Sala Parroquial, organitzat per la Casa de Cultura de Vilaplana i A.M.P.A. Cingle Roig.

El dijous, 25, Missa Major al matí. En sortir, els patges de SSMM, els Reis de l'Orient van recollir les cartes a petits i grans i el Tió va cagar regals per a tots els nens i nenes a la Plaça de la Vila, organitzat pel Grup de "Jovens".

Divendres, 26 a la 1 del migdia, Missa de St. Esteve

Dissabte, 27, a partir de les 5 de la tarda es van visitar els pessebres participants a la Vª Mostra de Pessebres, organitzat per la Casa de Cultura

Dilluns, 29, de les 6 a les 9 de la tar-

da, a la Sala Parroquial, la bianual cita:

VINE A DONAR SANG

Dimecres dia 31, a les 12 de la nit, vam acomiadar l'any 2008 i donàrem la benvinguda a l'any 2009, a la plaça de la Vila

Dijous, 1, a la 1 del migdia, Missa d'Any Nou

Dilluns, 5, a les 12 del migdia, tots els nens del poble van sortir al carrer amb els seus rastres, fent tot el soroll que van poder, perquè els Reis de l'Orient trobessin el camí de Vilaplana, no fos cas que passessin de llarg!

A la fi, a les 8 de la tarda, van arribar **SSMM els Reis de l'Orient**. Van arribar molt carregats i això que ja venien de Alforja!

Per concloure les festes, el dia 6, al migdia, Missa Major i a les 7 de la tarda concert, a càrrec de **Doménico Laviola**, a l'Església, organitzat per Casa de Cultura.

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

Ca la PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

Festa Major de Sant Sebastià 2009

Festa Major d'hivern

La Redacció

Aquest any la Festa Major d'hivern o dinem-l'hi Petita, caigué en dimarts, el que va permetre començar a celebrar-la durant el cap de setmana anterior.

Va començar el divendres dia 16 de gener amb la FESTA JOVE al Casal on vam assistir al debut del prometedor DJ Edgar Bonet.

Com ja ve sent costum, el toc de sortida va ser amb la Festa Jove al Casal, o sigui, música a tot drap i xerinola amb tot el jovent.

El dissabte, 17 a les 8 del vespre es

va inaugurar l'exposició de fotografies "RETOCS DE VILAPLANA" a càrrec de Mercè Mestre i Sergi Mestre.

Un recull de fotografies de la nostra vila amb una composició moderna i agosarada. Felicitats a aquestos dos joves per la seva iniciativa. Que no acabin aquí i que serveixin d'exemple per a d'altres innovadors. Endavant!

A les 12 de la nit, ball amb l'Orquestra "AYQUETINK" dels postres veïns de l'Aleixar. Realment ho fan molt bé.

El diumenge, 18, Missa Major i a la tarda, al Casal, l'Associació Teatral L'Ar-

DJ Edgar Bonet.

tesana de Falset ens va oferir la divertida comèdia de Moliere "El metge a garrotades". Ens fam fer un tip de riure.

El dimarts, 20, dia de la Festa Major del nostre patró, es va celebrar Missa Major al matí, a la tarda, processó en honor de Sant Sebastià i en acabar, **concert de L'ESCOLANIA I CAPELLA DE LA REIAL CONGREGACIÓ DE LA PURÍSSIMA SANG** a l'església de Sta. Maria.

RETOCS DE VILAPLANA

Sergi Mestre i Mercè Mestre

Els dies 17 i 18 de gener, per la festa major de Vilaplana, i per complementar aquesta, el Sergi Mestre i la Mercè Mestre van decidir montar una exposició de fotografia sobre el poble de Vilaplana.

El Sergi i la Mercè són dos joves del poble que tenen una afició comuna: la fotografia i el disseny gràfic, i junts ens han presentat aquesta passada festa major de sant Sebastià el seu primer tre-

ball: RETOCS DE VILAPLANA.

La idea de fer aquesta exposició sorgeix a l'estiu, després de captar diverses fotografies, el Sergi i la Mercè es van posar d'acord per treballar-les amb l'ordinador i exposar-les de cara al públic. L'Ajuntament de Vilaplana de seguida va donar el seu suport a la iniciativa i així, aquests dos joves es van posar a treballar.

Calia fer més i millors fotografies i els caps de setmana de la tardor anaven a voltar pel poble i la Mussara per recopilar més imatges. Un cop feta aquesta part, es va fer una selecció de les més bones i finalment va tocar retocar-les amb l'ordinador, per donar a les imatges que veiem cada dia del nostre poble un aspecte diferent.

Va ser una exposició fotogràfica molt singular on es van poder apreciar diferents indrets especials del nostre terme amb un toc artístic, que era el que realment caracteritzava l'exposició. S'hi van poder veure carrers, fonts com ara

la del Llop o la de les Creus..., rius, els coneguts rentadors, el llac de la Mussara, camins, ponts com ara el famós pont Vell o el de l'Olla, l'església i el campanar de la Mussara i també el de Vilaplana, la serra de la Mussara, etc....

-Estem molt contents de com va anar l'exposició i amb moltes ganes de repetir l'experiència, i sobretot, volem donar les gràcies a tots els assistents, a l'Ajuntament de Vilaplana i a la gent que ens va donar un cop de mà, de veritat moltes gràcies a tothom!!!!

Fins a la pròxima.....

Art Solidari

La Redacció

Els vilaplanencs Xavier Huguet Mendizábal, Jordi Mariné Juanpere i Josep Mariné Tost van participar al primer Mercat d'Art Solidari que va tenir lloc el dissabte 3 de gener a la Sala Fortuny del Centre de Lectura de Reus. Aquest Mercat l'organitzava la Regidoria de Solidaritat i Cooperació i el Consell Municipal de Solidaritat i Cooperació Internacional de l'Ajuntament de Reus.

L'Associació Boliviana per a la Integració, el Desenvolupament i la Cultura (ABIDC) que treballa a Bolívia amb la Fundació Hombres Nuevos eren les ONG encarregades de gestionar els diners recollits per al Centre de recuperació nutricional infantil "Palencia" a Santa Cruz de la Sierra – Bolívia.

Aquest Centre es troba al barri del Plan 3.000, també anomenat Ciudadela Andrés Ibáñez, un barri marginal de Santa Cruz de la Sierra. El Plan 3.000 es va crear l'any 1983 per acollir a 3.000 famílies damnificades per unes fortes inundacions. El creixement demogràfic des d'aleshores ha estat enorme degut a les contínues corrents migratòries procedents de l'Altiplà o zones del camp de l'orient bolivià. Immigrants que arriben

a la ciutat de Santa Cruz buscant una qualitat de vida millor. Es calcula que la seva població en l'actualitat supera els 200.000 habitants, la majoria dels quals no té accés a unes infraestructures bàsiques (habitatge, salut, educació, treball) que garanteixin una vida digna. El 60% de la població viu en la pobresa i el 40% en la misèria. Només existeixen dues avingudes asfaltades, mentre que la resta de carrers són de sorra sense clavegueram i l'enllumenat públic no arriba a tots els barris.

El Centre de recuperació nutricional infantil comença el març de l'any 1992 i es dedica al tractament i recuperació de nens i nenes desnutrits. Els beneficiaris pertanyen a les famílies més

modestes del Plan 3.000. En la majoria dels casos, les mares han estat abandonades pels seus marits, dels que no reben ajuda, i elles han de treballar amb el que poden per mantenir la casa, amb una mitjana de cinc fills.

El Centre funciona de dilluns a divendres de les 7,30h a les 18h i els dissabtes fins a les 12h. Des de la seva obertura, la mitjana de nens atesos i recuperats és de 100 a l'any. La majoria acudeixen als controls periòdics posteriors a l'alta; en cas contrari, es visita a les famílies per evitar recaigudes.

Al Mercat hi van participar 44 pintors i pintores i es recolliren 4.070€.

■ ■ ■

Recollida de Menjar

Els dies 2 i 3 de gener, Càrites de Vilaplana, amb el voluntariat de varies dones del poble, a partir de la crida de Mossèn Manel, van tornar-se a la Sala Parroquial, a fi efecte de recollir menjar destinat al **Menjador de l'Anunciació de Reus**, regentat per les Germanes Paüles.

La crida obtenir una gran resposta, ja que van fer donacions 82 famílies i es va recollir el següent:

66 kg. d'arròs, 11 kg. de farina, 31 kg. de sucre, 36 kg. + 6 pots de lleties, 17 kg + 3 pots de fesols, 17 kg. + 26 pots de cigrons, 78 kg. de patates, 148 kg. de pasta, 13 llaunes petites + 6 de grosses de tonyina, 6 pots grossos + 7

de petits de fruita en almívar, 25 kg. de tomàquet, 4 lt. de llet, 48 lt. d'oli d'oliva, 3 lt. d'oli de gira-sol i tot una caixa plena de varis productes més (galetes, xampinyons, pèsols, etc,...)

El diumenge, 4, amb dues furgonetes i

varis voluntaris, es van baixar tot a Reus.

Des de aquesta Redacció, al igual que ho feu Mossèn Manel en el seu moment, volem agrair la solidaritat que, com s'ha fet palès en anteriors ocasions, tot Vilaplana respon.

Activitats de la llar de jubilats

Carme Abelló Bonet

Tal com varem anunciar a l'última revista "Lo Pedrís", vindríem a fer el resum d'aquest trimestre.

El dia 21 de desembre, al local de la llar de Jubilats, varem celebrar la festa del pre-Nadal.

En primer lloc va actuar la coral "Amics de la cançó", cantant nades, cançons pròpies d'aquestes dates.

El acabar, vingué el sopar, començant amb un pica-pica, després ens menjàvem 1/4 de pollastre a l'ast, acompanyat amb patates de vermut. Per postres, no farien falta els típics torrons, les neules i el cava.

Es fa ver com sempre, la rifa amb 5 obsequis. L'assistència fou de 38 socis.

El dia 1 de febrer varem convocar l'Assemblea General Ordinària, fent com cada any l'ordre del dia. Aquí es vingué a detallar tots els que formen la Junta Directiva:

President: **Jaume Mestre Cardona**
 Sots-president: **Antonio Valle Saborido**
 Secretària: **Carme Abelló Bonet**
 Tresorera: **Maria García Ortíz**
 Contable: **Joan Serra Caballé**
 Vocals: **Isabel Vergés Tragunay**
M^a del Carme Mestre Huguet
Teresa Serres Carreres
Rosario Lozano Menbrives

A la Junta entrant de nou aquest any la Sra Rosario Lozano Menbrives, ja que hem cregut necessari reforçar-la.

Les altes de socis al 2008 són 2 i les baixes de socis al 2008 són 8. El total de socis és de 105.

En acabar la reunió, varem fer un petit refrigeri, la qual cosa va donar un ambient de festa més agradable. L'assistència fou de 30 persones. Desitjàriem que aquesta fos més àmplia.

Això és el resum d'aquests 3 mesos.

...

5è. APLEC DE SARDANES A LA MUSSARA

Els grup organitzador de l'Aplec de Sardanes a la Mussara ha demanat a aquesta Redacció la possibilitat de fer del **proper número de Lo Pedrís un monogràfic de l'aplec, de les sardanes i de La Mussara.**

Per això, us demanen a tots els lectors i amics d'aquest butlletí que tragueu punta al llapis i ens feu arribar els records, fotos, opinions, cançons, poemes, etc, ... que us inspire aquest esdeveniment.

I vosaltres, els mes petits i, potser no tant petits, us convidem al concurs de dibuixos i pintures dedicades a la sardana. Seran publicats en aquestes pàgines i els tres finalistes rebran el premi el mateix dia de l'Aplec, 12 de juliol.

Confiam, com sempre, en la vostra desinteressada i entusiasta col·laboració.
La Redacció.

Josep M. Cardona Rodriguez

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafrè núm 22
 43380 VILAPLANA
 e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

ENTREAUTOMOBENZINERA*AUTORENTAT

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 41

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

CTRA. ALCOLEA

GARCIL IVECO

FIAT

EL SORTIDOR

Raquel Virgili

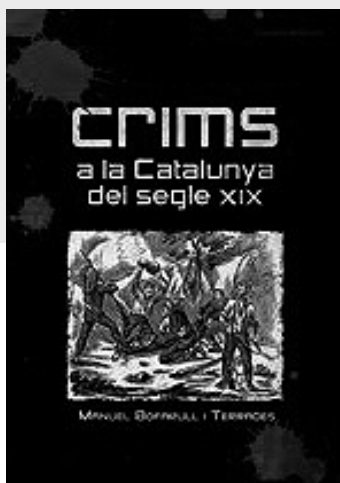
Guia de bolets per a nois i noies

El llibre, escrit en primera persona, comença amb una invitació a una relació activa entre l'autor i el destinatari i acaba amb una adreça de contacte per a poder continuar aquest diàleg. Dividit en dues parts, en la primera hi ha 12 temes monogràfics que introdueixen els coneixements bàsics del món dels bolets. En la segona, la guia pròpiament dita, es descriuen, es comenten i s'il·lustren 34 espècies de bolets. S'acaba d'arrodonir aquest recull amb el suggeriment d'algunes activitats, deliciosos versos de bolets de l'amic Celdoni Fonoll i unes quantes receptes de cuina de la mà de Núria Duran, per poder compartir alguns plats amb la família i amb els amics. Un llibre singular que farà les delícies del jovent, i, potser, mig d'amagat, de molts dels que ja no són tan joves, però que estan interessats en descobrir nous aspectes d'aquest fascinant món dels bolets.

Autor: Ramon Pascual

Editorial: Cossetània Edicions

Col·lecció: Altres

Crims a la Catalunya del segle XIX

El segle XIX fou, potser, el més important pel que fa a la relació entre el criminal i el poble. Malgrat que no hi havia els mètodes divulgadors actuals, els detalls del crim, la personalitat de l'autor —o autors— i les circumstàncies del procés i posterior compliment de la sentència eren ràpidament coneguts per la gent. Equivalia, per a ells, al nostre futbol actual, ja que veien desfil·lar els culpables pels carrers o pel camí ral i era possible —si hi quedava espai— contemplar la seva mort, sigui a la forca, al garrot, a la guillotina, a la decapitació o a l'afusellament. *CRIMS A LA CATALUNYA DEL SEGLE XIX* recull onze històries que transcorren per diversos indrets de les terres catalanes, entre el 1838 i el 1892, que foren narrats amb tota mena de detalls per la premsa de l'època.

Autor: Manuel Bofarull i Terrades

Editorial: Cossetània Edicions

Col·lecció: El Tinter

La vida al voltant d'un riu

Aquest és un llibre per a tots aquells que estimen la natura i en volen conèixer els secrets. Un llibre per saber quants animals, insectes, ocells, peixos i plantes viuen a les aigües d'un riu. Amb boniques il·lustracions que ens ajudaran a conèixer, pàgina rere pàgina, el meravellós món que s'amaga dins i al voltant d'un llac.

Autors: Ferruccio Cucchiari

Editorial: Cossetània Edicions

Col·lecció: La vida al voltant de...

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

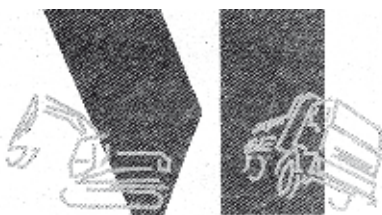

COMERCIAL REUS 4atre

C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Descom
DESARROLLO DE COMPRAS

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Av. Catalunya, 5 3r 1a - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

Fotos del record

La Redacció

Gent coneguda entre nosaltres però que ja no hi són (posem un exemple)

Veieu aquest jove vestit de soldat ? Va fer la mili a l'Àfrica. Conèixeu la noia del seu costat ?

Vàren festejar 12 anys, es casaren i tingueren una filla. Sabeu qui són? Gireu el full i els trobareu

LAMPARAS
Lume
IL·LUMINACIÓ

Pantalles a mida
Tots els estils
Il·luminació de jardí

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola) - Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!!

PREUS ESPECIALS
per a la vostra llista...
i col·locació
GRATUÏTA!!

En què consisteix la recepta electrònica?

✍ M. Teresa Huguet

No caldrà que aneu al centre de salut només per renovar les receptes.

A la consulta

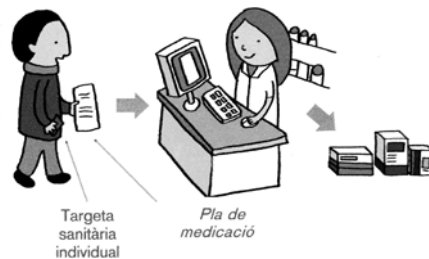
Des d'ara, el metge o metgessa us farà la recepta a través d'un programa informàtic i us lliurarà el Pla de medicació, on trobareu la informació per seguir correctament el vostre tractament (el nom del medicament, la dosi i la freqüència d'administració, i el temps previst de tractament).

A la farmàcia

El farmacèutic o farmacèutica, quan presenteu la targeta sanitària individual i el Pla de medicació, consultarà les receptes electròniques i veurà amb tota seguretat i confidencialitat quines teniu pendents de dispensació.

Més comoditat i més informació

Amb la recepta electrònica tindreu més informació. A més, en el cas de les persones malaltes cròniques o en tractaments de llarga durada, no caldrà que aneu tan sovint al centre de salut per renovar les receptes. Fins a la data de fi de vigència del vostre tractament, que trobareu al Pla de medicació, a la vostra farmàcia us podran dispensar els envasos dels medicaments, d'acord amb la dosi i la freqüència del tractament.

Com sempre, les receptes són confidencials

El nostre sistema sanitari garanteix la privadesa de la informació sobre l'estat de salut de les persones. La recepta electrònica continuarà garantint la confidencialitat de les receptes.

Una millora important per a tothom

La recepta electrònica ens permetrà coordinar encara més les i els professionals sanitaris (centres de salut i farmàcies) amb la ciutadania i l'Administració. El personal mèdic i farmacèutic disposarà de millor informació sobre els medicaments que preneu per poder garantir les actuacions sanitàries més adequades en cada cas i en cada moment.

El Departament de Salut comença a implantar el nou sistema de recepta electrònica.

— La recepta electrònica s'animarà posant en funcionament, de manera progressiva, a tot Catalunya.

— La recepta electrònica s'utilitzarà per a medicaments finançats per la sanitat pública i sempre en funció de la cobertura sanitària reconeguda al ciutadà o ciutadana.

— Quan aneu al vostre centre de salut, caldrà que porteu la targeta sanitària individual.

— Quan aneu a recollir els vostres medicaments a la farmàcia que escolliu, caldrà que porteu la targeta sanitària individual i el Pla de medicació que us han donat al centre de salut.

Amb aquest nou sistema desapareix progressivament la recepta sobre paper.

Fotos del record Salvador Huguet Vall i Rufina Mestre Salvat Filla Maria Rufina

Grup de teatre de Vilaplana

282 Articles			
Títol	Autor	Comentaris	Data
L'arbrat de Barna	eladi huguet	1	06/03/2009
Ja podeu comentar les opinions online del Pedrís...	Josep Aragonès	2	06/03/2009
L'arbrat de Barna	eladi huguet	0	06/03/2009
L'Atur	eladi huguet	0	05/03/2009
La crisi	http://eladihuguet.webcindario...	0	05/03/2009

Opinió on-line, la secció veterana

La Redacció

Continuant amb la tasca d'explicar Lo Pedrís digital a qui no el coneix, aquesta vegada parlarem del primer apartat que s'hi va crear, fora del què és la revista en sí. Em refereixo a Opinió on-line (opinió en línia). Un apartat on, qui ho vulgui, hi pot expressar la seva opinió directament, sobre el tema que s'escaigui, sense passar previament per l'equip de redacció, com es fa habitualment a la revista impresa.

La secció Opinió on-line, es va crear alhora que el Web de Lo Pedrís. El primer comentari que té enregistrat és del 7 d'octubre de 2002, tot i que, oficialment, el Web de la revista es va presentar en societat per la festa major d'octubre, d'aquell mateix any.

Els dos primers comentaris, que te gravats són de membres de l'equip de redaccions. El primer, de Jordi Mariné, en el qual es meravellava de la creació de l'edició digital del nostre butlletí: "Escolteu nois, això de LO PEDRÍS digital és una passada. Feia temps que no veia una cosa tan maca.", deia un Jordi entusiasmada. El següent, és un comentari de qui signava sota el pseudònim de Pep Montses (que signant així tothom ja sap qui és), on animava a la gent a que li aportessin idees per a la seva secció "TXINC-TXENC MAGAZINE", que esperem que un dia torni a posar en marxa el Josep Mestre.

A partir d'aquí, i una vegada presentat oficialment el Web, ja si van anant posant, amb més o menys regularitat, els comentaris dels lectors habituals de l'edició digital. El primer comentari que no estava fet per membres de l'equip de redacció de Lo Pedrís, el signa la Montse Virgili, el dia 14 d'octubre de 2002, on deia: "Desde Mequinenza una abraçada a tota la gent de Vilaplana. Estic contenta de que tingueu aquesta web així estarem mes a prop. El dibuix de la plana principal no se de qui serà l'autor; es perfecta per expressar la entitat de Vilaplana, felicitats".

I d'ensà fins ara, s'hi han penjat 282 comentaris de lectors diversos i de temàtiques molt plurals. El últim -en el mo-

ment d'escriure aquestes ratlles- del dia 6 de març, que signa Eladi Huguet i que parla sobre els arbres de Barcelona. Entre el primer escrit i aquest últim, s'hi ha comentat gaire bé de tot: Des dels projectes de l'Ajuntament, fins les nevades a La Mussara. Gent que busca casa i d'altra que volia saber en quins dies esquèia la Festa Major. Notes de l'AMPA de l'escola; projectes del Grup de Jovens; presentació de llibres i altres esdeveniments culturals; felicitacions; protestes...

Tot i la facilitat per expressar-hi el què cadascú volia dir, li faltava la gràcia interactiva. Es a dir, que la gent pogués respondre el publicat, afegint-hi o bé la resposta sol·licitada o el comentari o puntualització escaient. Això ja s'ha resolt recentment. Gràcies a les bones maneres del creador del Web, Josep Aragonès, des del dia 6 de març ja es poden comentar totes i cada una de les intervencions publicades a Opinió on-line.

Així que, doncs, només resta animar-vos a utilitzar-lo. Perquè aquí s'hi pot publicar de tot: Des de felicitar la padrina pel seu aniversari, com preguntar per aquella exquisida recepta de cuina que hem perdut. Comentar les accions municipals o felicitar els nostres esportistes pels seus èxits. De vegades, simplement només inserir-hi aquelles fotos que tan ens van captivar a la última excursió que vam fer. Perquè, també hi podeu posar alguna de les vostres fotos.

L'únic que no s'hi admenten és la grolleria o les males formes. Escrits d'aquesta mena, s'esborrarien sense contemplacions. Tampoc s'admet que qui hi escrigui no s'identifiqui. Pot fer servir un pseudònim i la seva identitat mai serà revelada, però a nivell intern s'ha d'identificar amb el seu nom i cognom, telèfon i DNI. Si no s'acompleixen aquests requisits, tampoc es publiquen les intervencions, tal com es fa a qualsevol revista.

La propera vegada us parlarem d'altres seccions de Lo Pedrís digital, que tampoc pot incloure l'edició impresa.

JA PLOUEN GRALLES A MOLTS POBLES DE LA VORA DE VILAPLANA!

Plouen Gralles de Vilaplana

En primer lloc voldríem donar les gràcies al Casal de Vilaplana per deixar-nos la Sala per poder assajar, ja que l'estiu passat assajàvem a la plaça de la Riba i arribant l'hivern, varem veure que no era el lloc adient.

Voldríem posar-vos al corrent de les sortides que anem realitzant els Plouen gralles de Vilaplana. Després de la inauguració oficial del grup a la Festa Major de Vilaplana el 12 d'octubre del 2008, varem fer una sortida molt entrançable a Siurana, el 19 d'octubre del mateix any, acompanyant el grup de gralles i els gegants d'Alforja. Érem 4 colles amb 8 gegants i nosaltres, els de Vilaplana, varem tenir el privilegi de tocar sols a dins l'església mentre en Miquel, historiador i cap de colla de Siurana, feia una petita explicació del poble i dels gegants. Va ser molt emocionant i se'ns va posar la pell de gallina! La següent sortida va ser a Arboli el 30 de novembre, on feien el bateig d'un gegant del propi municipi. El 7 de desembre, acompanyant als gegants de Siurana varem anar a la Trobada de gegants d'Almóster, on van participar unes 8 colles amb un total de 16 gegants. La següent sortida va ser a Vilaplana el 5 de gener d'aquest any, fent força

soroll esperant els Reis Mags. El dia 1 de Febrer varem anar també a la Festa Major d'hivern de Salou. Allí va ser la prova de foc definitiva, amb carrers plens de gent, més de 20 gegants desfilant i

nosaltres acompanyant als Gegants de Salou. La última sortida va ser el passat 1 de Març acompanyant els gegants de Siurana i juntament amb el grup de gralles i gegants de Maspujols, als 3 Tombs de Reus. Varem fer una baixada pel carrer Sant Joan per arribar a la plaça del Prim on anàvem tocant intercalats amb els de Maspujols. Voldríem agrair a tots els pobles anomenats per l'acollida i el tracte tant bo que hem tingut.

Tenim varies sortides a la vista però la que ens fa més gràcia és a la Ciutat gegantera, aquest any a Tàrraga, on trobarem més de 400 gegants i moltes colles de grallers. Tot un repte! El 30 i 31 de maig, ens espera un cap de setmana ple de sorpreses, de música amb gralles i timbals, i de cultura catalana.

Us volem presentar també, ja que hi estem posats, el logotip dels Plouen gralles de Vilaplana. Ara que ja som entitat i que ja comencem a saber-ne una mica, era el que ens faltava. Us el presentem amb molta il·lusió i esperem que el pugueu veure i lluir ben aviat en samarretes i mocadors.

Per acabar voldríem donar la benvinguda a Clara Anguera, que és la nova membre dels grallers. Ella està aprenent a tocar el timbal i amb poc temps ja ho fa molt bé! Benvinguda Clara!

■ ■ ■

**VARIETAT DE TAPES
ENTREPANES
LLESQUES
ESMORZARS**

Carrer del Casal, 3 - Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

CARNAVAL A L'ESCOLA

El passat dia 20 de febrer vam celebrar el Carnestoltes a l'escola amb una festa de disfresses (no podia ser d'una altra manera) al pati, però,... comencem des del principi:

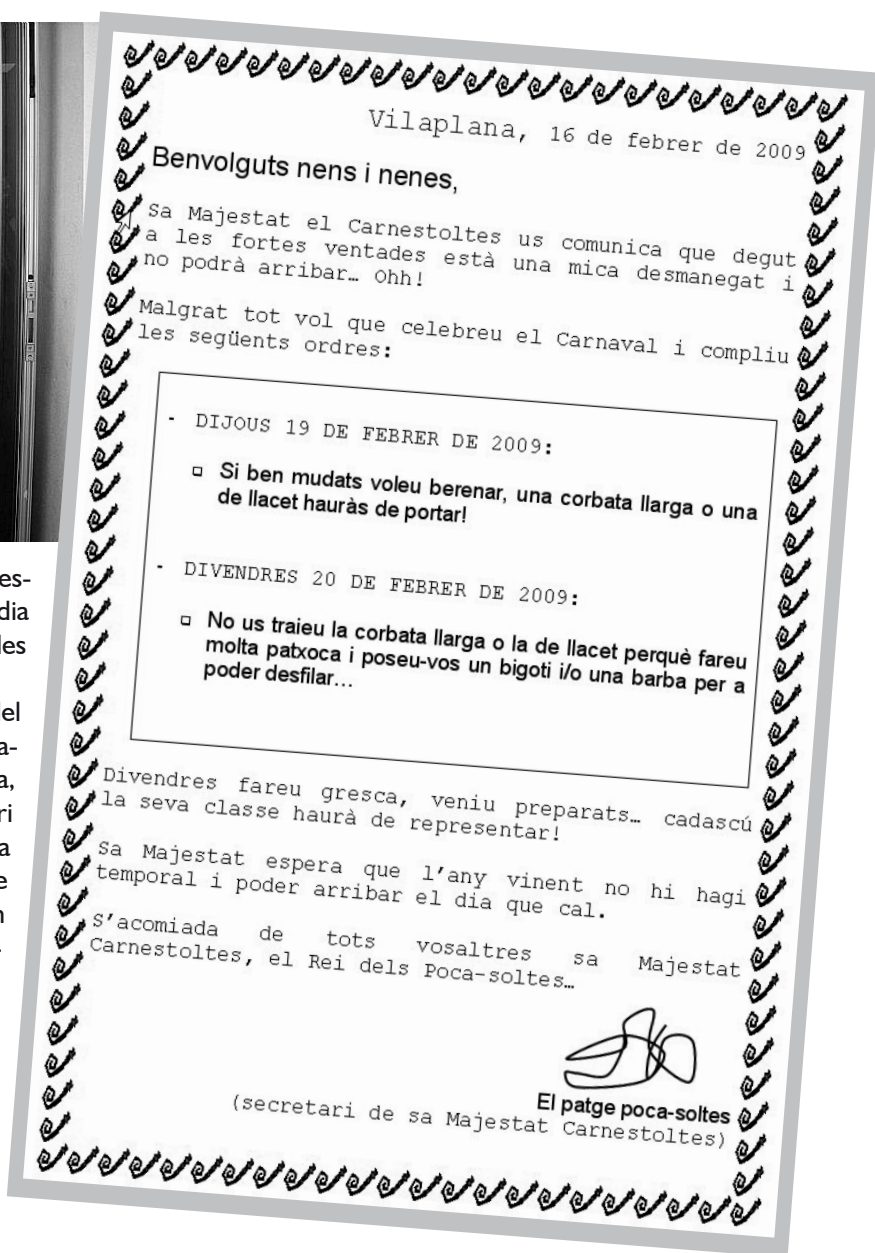
Dimecres dia 18, quan érem al pati gaudint del sol i l'estona d'esbarjo, va aparèixer la nostra estimada Mamen portant a la mà una misteriosa carta... Era, ni més ni menys, que el patge Poca-Soltes, secretari de sa Majestat el Rei Carnestoltes. Ens feia arribar la misiva per tal de donar-nos les ordres pertinents i, de passada, per excusar-se per no haver pogut venir en persona. Les ordres eren directes i clares: dijous havíem de portar una corbata o llaç de coll i divendres, a més, barba i/o bigoti.

Com que ja estàvem posats en això de celebrar Carnaval, ho vam fet d'allò més bé anant, dijous dia 19, a berenar el menjar típic de Dijous Gras (cadascú va portar el seu: coques d'ou o de sucre, botifarra, truita...). El lloc escollit va ser els antics rentadors, i val a dir que el temps ens va acompanyar.

Vam dedicar divendres al matí a fer les disfresses que vam lluir, tot i que privadament, més tard. I a la tarda vam

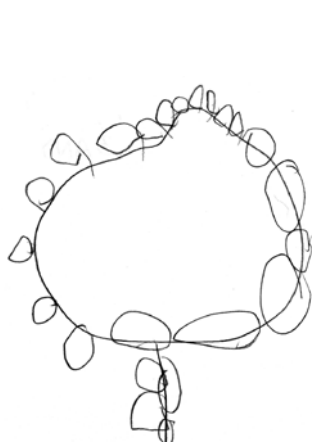
ABRIL 2009

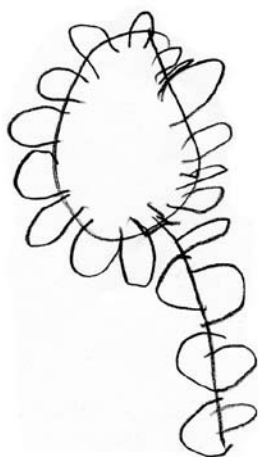
muntar una desfilada al pati, amb acompanyament de música, on es van poder veure indis, dofins i pirates d'allò més eixerrits. Ens ho vam passar molt bé! Aquí en teniu una mostra:

Fins l'any que ve, Majestat Carnestoltes!

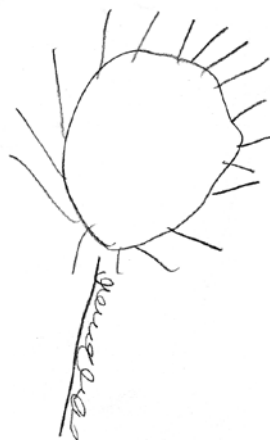

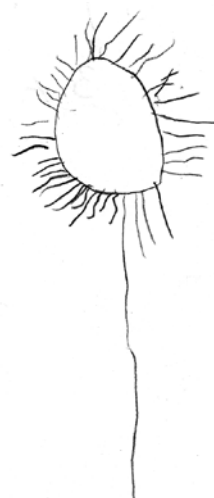
MARIONA - 3 ANYS

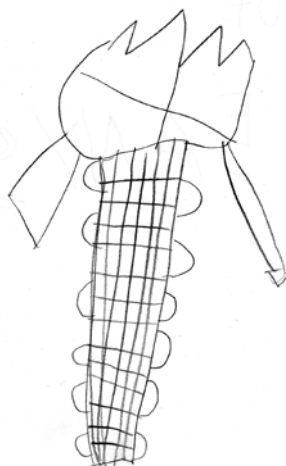
ISAURA - 3 ANYS

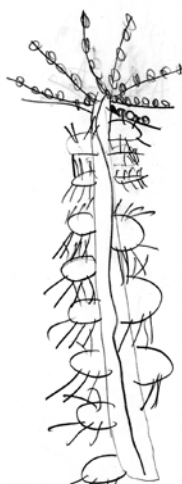
ISMAEL - 3 ANYS

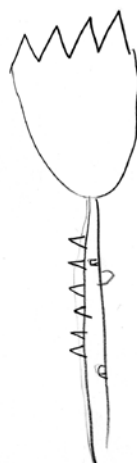
MONTSE - 3 ANYS

OT - 5 ANYS

ANNA A. - 5 ANYS

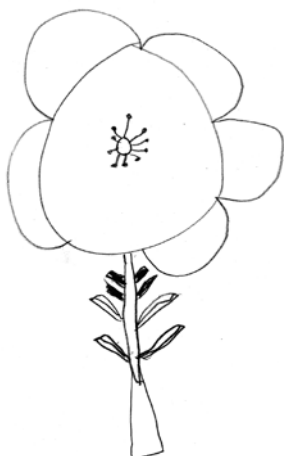
ARIADNA - 5 ANYS

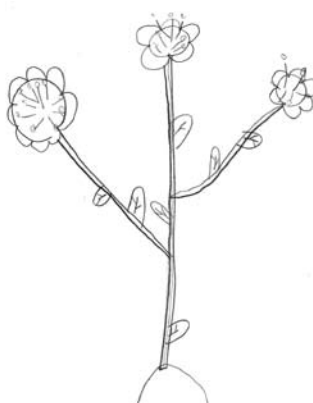
SANDRA - 5 ANYS

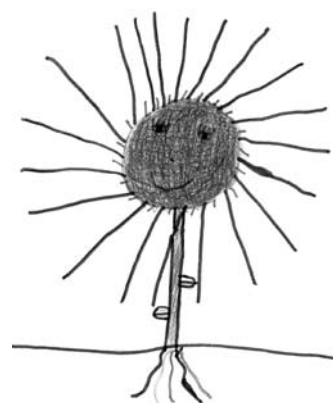
RICARD - 5 ANYS

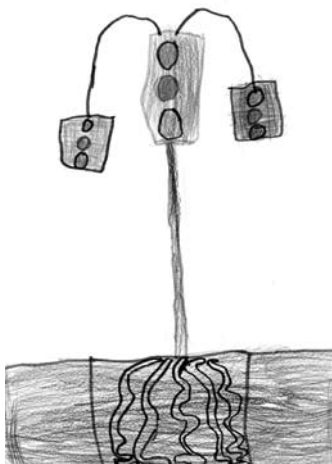
JOAO - 6 ANYS

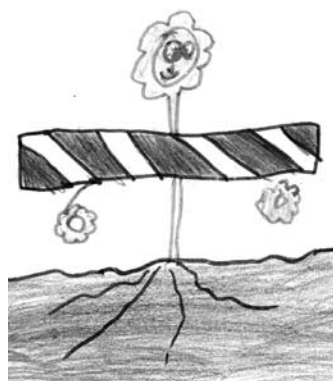
MARINA - 6 ANYS

ANNA M. - 6 ANYS

AINOHA - 6 ANYS

PERE - 8 ANYS

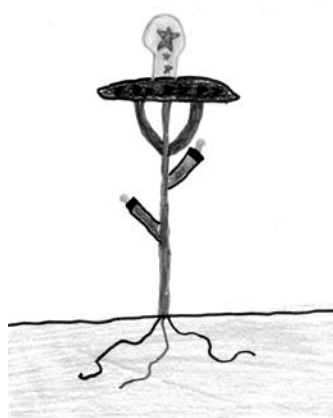
MIREIA - 8 ANYS

JOANA - 7 ANYS

SERGI - 8 ANYS

OLGA - 8 ANYS

CARLA - 9 ANYS

ACHRAF - 9 ANYS

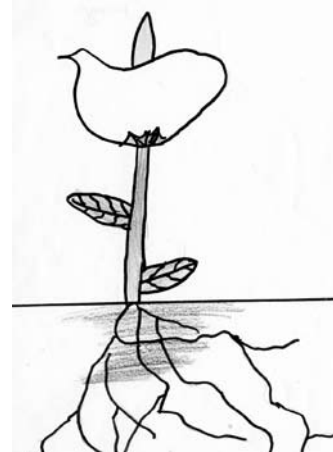
LAIA - 10 ANYS

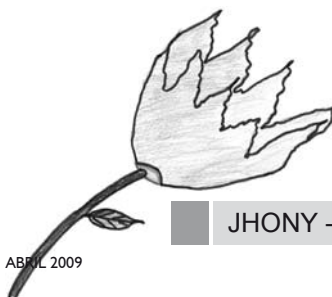
MARTA - 10 ANYS

ADRIÀ - 10 ANYS

MARC - 11 ANYS

JHONY - 12 ANYS

I AL PROPER NÚMERO PUBLICAREM DIBUIXOS D'INSECTES, EL GRUP D'ANIMALS MÉS NOMBRÓS DEL PLANETA. DIBUIXA MOSQUITS, LLAGOSTES, GRILLS, ESCARABATS, FORMIGUES.... I FES-LOS ARRIBAR A LO PEDRÍS.

Agraïm la col·laboració de l'Equip de Mestres del CEIP Cingle Roig

La Mussara ja té estació meteorològica

✍ *Eduard Marimon i Vall*

L'estació meteorològica de La Mussara, amb les Airasses al fons. Foto: E. Marimon

Disposar de dades del temps a La Mussara és un somni fet realitat. De petit sempre feia el número teòric de restar 7 graus a la temperatura que tenia a casa, a Reus, per saber-ne la temperatura i, perquè amagar-ho, saber si hi estava nevant o no. Ara, de gran, tot i que no m'hi dedico professionalment, sóc observador meteorològic i hi pujo sovint, no tant sols per veure el temps que hi fa sinó per gaudir de la vista i de la tranquil·litat que s'hi respira.

Pot semblar estrany que algú de fora vila vingui a gastar-se diners de la seva butxaca per a instal·lar-hi una estació, però hi ha una part de mi que sempre està a La Mussara. No sé ben bé perquè, però és així. Possiblement hi ajudi el fet de saber-la sempre present allà dalt l'atalaia, vigilant, contemplant tot el que fem, tot i que de vegades faci veure que no hi és amagant-se darrera la boira. A La Mussara m'hi trobo bé, tot i la profunda tristor que em produeix veure el poble en l'estat actual.

La instal·lació no va ser fàcil. Tot el període de compra de material, proves i instal·lació es va allargar més de quatre mesos, però la il·lusió va poder amb tots els entrebancs. Tenia molt clar que no volia interferir gens en el normal funcionament del refugi i en saber que el corrent elèctric va just segons en quines temporades d'hivern amb boira, vaig decidir que l'estació fos completament autònoma en tots els sentits. Vam convenir amb els guardes que el millor lloc per plantar l'estació era a la teulada, per

evitar possibles problemes de persones que, encuriosides, intentessin toquinar-la. El màstil està subjectat amb una base de ciment i quatre tensors impedeixen que es mogui en qualsevol direcció. La instal·lació va començar a funcionar a finals de novembre del 2008.

L'estació mesura temperatura, vent, pluviometria, pressió, humitat i radiació solar i porta incorporada de sèrie una minúscula placa solar, de poc més de 5x8 cm, d'on treu la poca energia que necessita per a funcionar ininterrompudament.

La transmissió de les dades es fa via GPRS amb un petit aparell de comunicacions, de la mida d'un mòbil. És el consum d'aquest petit aparell el que em va fer anar de cap. Finalment, després de mil i una proves, anades i vingudes, connexions fallides i algun que altre ensurt, actualment s'alimenta amb una petita bateria que he de pujar a canviar cada 15 dies.

Tot i el poc temps que porta en marxa, i gràcies a l'hivern tant variat i interessant d'enguany, ja s'han pogut enregistrar un bon ventall de situacions meteorològiques: ventades de 114 km/h, temperatures de -8°C i sensació de -17°C, inversions tèrmiques on feia més fred a Vilaplana que a La Mussara, dies sencers amb boira espessa, dies assolellats sense ni un núvol i al menys 6 dies amb precipitació en forma de neu tot i que en no massa quantitat. No està gens malament per ser l'estrena!

Una publicació trimestral com

aquesta no és potser el millor lloc on fer resums de dades meteorològiques, per això totes les dades, actualitzades cada 10 minuts, es poden trobar a Internet, a la pàgina muntada especialment per l'estació www.lamussara.org. Les dades estan a disposició de tothom que vulgui consultar-les i fer-ne un bon ús. Les dades també s'envien a www.meteoclimatic.com que és una xarxa amb més de 600 estacions d'aficionats en temps real, amb un alt nivell de qualitat i consultada diàriament per tots els mitjans de comunicació i meteoròlegs.

No vull acabar aquesta presentació de l'estació sense donar les gràcies a l'Ajuntament de Vilaplana per permetre'n la instal·lació, a la meua companya Sílvia per la seva paciència infinita, a tots els guardes del refugi per les facilitats que m'han donat des de bon començament, en particular a la Marisa i el Màrius, i també a la Raquel Virgili per l'entusiasme i complicitat que va demostrar tant aviat com va saber la notícia de l'estació de La Mussara. Trobar persones amb aquesta bona disposició, certament, reconforta.

■ ■ ■

Comercial ROSAN

Pedreria del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTRES

J **Jaume Ferré Abelló**

En aquest número de la revista hi ha un resum de la quantitat de pluges de l'any 2008. Veurem que aquest any va ser molt plujós, en comparació a la mitjana dels últims anys.

Mes	Dia	Pluges (litres)	Total litres	Mes	Dia	Pluges (litres)	Total litres	
Gener	2	15	27	Juny	3	2	47	
	11	6			10	6		
	14	2			11	17		
	15	4			16	10		
Febrer	3	9	25	Juliol	27	12	35	
	18	2			1	4		
	19	2			6	5		
	20	1			12	26		
Març	25	11	12	Agost	22	26	30	
	31	10		31	4			
Abril	7	5	64	Setembre	11	5	91	
	9	4			19	3		
	10	2			22	30		
	11	6			23	11		
	17	7		Octubre	26	42		143
	18	5			6	4		
	20	35			18	15		
	Maig	9			28	22		
10		92	23	22				
11		60	28	30				
12		10	29	36				
14		16	30	26	83			
16		6	Novembre	2		83		
17		5	Desembre	9	6	64		
19		19		13	10			
24		50		26	25			
25		45		28	19			
27		6		29	2			
31		10		30	2			
Total any						968 litres		

Si fem un estudi per estacions, obtindrem les dades següents:

Hivern	Primavera	Estiu	Tardor
64 litres	458 litres	156 litres	290 litres

Les estacions més plujoses van ser la primavera i la tardor. La més seca va ser l'hivern. Durant l'any 2008 vam tenir 59 dies de pluja (dies de poca aigua i dies de més aigua). Els tres dies més plujosos de l'any van ser: el 10 de maig (92 litres), el 2 de novembre (83 litres) i el 11 de maig (60 litres).

Si comparem aquest any amb els anteriors, observem que l'any 2008 és el més plujós dels últims 22 anys (en tot cas l'any de l'aiguat del 1994 que no tinc dades reals és l'únic que el podria superar).

1986 1987 1988

365 382 467

1989 1990 1991

471 421 541

1992 1993 1994

800 481 870

1995 1996 1997

423 745 717

1998 1999 2000

530 551 593

2001 2002 2003

398 543 868

2004 2005

471 538

2006 2007

607 536

(Pluviometria de Vilaplana des de l'any 1986 fins al 2007. Les dades són en litres per metre quadrat).

Cal dir, per acabar, que aquestes dades poden variar depenent de qui, d'on i de com s'han fet les anotacions. Malgrat tot, poden servir de referència.

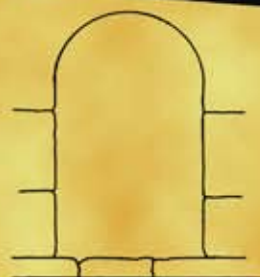

Cooperativa Agrícola

Caixa Rural de Vilaplana

LO PEDRÓS

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP**

**DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA**

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**